

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

๒๕๒๘

นิทานนานาชาติ

สารบัญ

กตัญญู ^๕ ผู้มีผล (นิทานจีน)	๑
อำนาจเมตตา (นิทานยุโรป)	๑๐
ลูกม้า ^๖ ทั้งเจ็ด (นิทานยุโรป)	๑๓
ราชายมนา (นิทานเกาหลี)	๒๓
เสอ ^๗ วิเศษ (นิทานชาวโบฮีเมีย)	๓๔
กวางขาว (นิทานยุโรป)	๔๑
ใจร้ายใจดี (นิทานญี่ปุ่น)	๖๔
สารภาพผิด (นิทานอาหรับ)	๖๘

ซึ่ง กตัญญุนมผล (นิทานจีน)

ครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่งชื่อ ตงย้ง เป็นคนยากจน
กำพร้าแม่มาตั้งแต่ยังเด็ก ครั้นอายุได้ ๑๕ ปี พ่อก็มาตาย
ไปอีกคนหนึ่ง พ่อของตงย้งก็ยากจนข้นแค้น เมื่อตายลง
ไม่มีเงินเหลือให้ลูกแม้แต่เก๋เดียว ตงย้งเศร้าโศกเสียใจเป็น
อย่างยิ่งที่ไม่สามารถจะทำพิธีฝังศพพ่อตามประเพณีได้ จะ
เหลียวหาเพื่อนฝูง ก็ล้วนแต่ยากจน ไม่มีใครจะช่วยออก
เงินค่าใช้จ่ายในเรื่องนี้ได้ มีทางเดียวที่จะได้เงินมาทำพิธี
ฝังศพพ่อ และสร้างฮวงซุ้ยได้ ก็คือ ขายตัวเองเป็นทาสแก่
เจ้าของที่ดินคนใดคนหนึ่ง เมื่อคิดดังนั้นแล้ว ตงย้งก็ตัด
สินใจทำทันที เพื่อนฝูงรู้เข้าว่า ตงย้งจะทำดังนั้นก็พยายาม
ห้ามปราม แต่ไม่เป็นผล ตงย้งตอบแต่เพียงว่า ยินดีจะ
ขายตัวเป็นทาสสักครั้งถ้าทำได้ ยิ่งเสียกว่าจะปล่อยให้
ศพบิดาถูกทอดทิ้งอยู่อย่างไรก็กระตือรือร้น แม้แต่จะเป็น
ระยะเวลาไม่นานนักก็ตาม ตงย้งเชื่อว่าตนเองยังหนุ่ม-
แน่นและแข็งแรง จึงตั้งใจจะตั้งราคาของตัวเองให้สูงไว้

เพื่อจะได้เอาเงินมาสร้างขวงชัยให้สวยงาม ทั้งที่ตนเองก็
แทบจะไม่มีปัญญาได้ตัวเองคืนได้

ดังนั้นตงยัง จึงไปยังตลาดซื้อขายทาสและลูกหนี้
ตงยังไปนั่งที่ม้าหินตัวหนึ่งเอาป้ายติดไว้ที่ไหล่ บอกถึง
ความสามารถในการทำงาน' ตลอดจนช่วงเวลาที่จะขายตัว
ไปทำงานให้ พร้อมทั้งราคาที่ต้องการ คนที่เดินผ่านไปมา
อ่านข้อความนี้เข้า และเห็นราคาที่ตงยังต้องการ ต่างก็
ทำท่าขมขื่น อย่างตงหมิ่น แล้วก็เดินผ่านไป บางคนก็
แฉะตามใต้เรื่องราว บางคนฟังแล้วก็แก้งสรรเสริญไป
อย่างนั้นเอง แต่บางคนกลับหัวเราะเยาะตงยัง ที่แสดง
กตัญญูต่อบิดาอย่างเด็กทารก ตงยังต้องนั่งอยู่อย่างนั้น
อย่างแสนเบื่อหน่ายเป็นชั่วโมงๆ จนท้อใจ คิดว่าคงหาคน
มาซื้อตนไปเป็นทาสไม่ได้เสียแล้ว ก็พอลืมเจ้าหน้าที่ชั้นสูง
ในแคว้นนั้นคนหนึ่ง ซึ่งเป็นชายรูปงาม ทำทางเอางาน
เอาการ มีทาสตงพันและมีที่ดินกว้างใหญ่ ซี่มัวผ่านมา
เมื่อได้อ่านป้ายทั้งเห็นตัวตงยังแล้ว ไม่ตามใต้หรือพุดจา
ใดๆ ตกลงซื้อทันที และสั่งให้คนติดตามจ่ายเงินและทำ
สัญญากันตามความจำเป็น

จึงเป็นอันว่า ตงยังสามารถทำทุกสิ่งทีแสดง ความ
กตัญญูต่อบิดาได้ดังใจปรารถนา ตงยังสร้างขวงชัย ซึ่งถึง

แม้จะเล็ก แต่ไม่ว่าใครเมื่อแลเห็นช่วงซุ้มแล้วจะต้อง
ชื่นชมยินดี ทั้งนี้เพราะสร้างด้วยช่างฝีมือ ต่อจากนั้น
ก็ได้ทำพิธีต่างๆ มีการใส่เหรียญเงินเข้าไปในปากศพเพื่อ
จุดโคมสีขาวไว้ที่หน้าประตูบ้าน มีการสวดแล้วเผาเครื่อง
งดก มีการโปรยทานไปตามทางขณะที่ขบวนศพเคลื่อน
ออกจากบ้านไปสู่ช่วงซุ้ม ต่อจากนั้นตงยังก็ไปทำงานให้
นาย นายผู้ซอตงยังไป ได้หากระท่อมเล็กๆ ให้ตงยังอยู่
ตงยังก็จัดแจงทำที่บูชาบรรพบุรุษ แล้วจุดเครื่องหอมบูชา
ทุกวันตามหน้าที่ ถึงเวลาที่มีการทำพิธีเช่นสรงผู้ตาย
ตงยังก็จะไปกวาดและประทับประตาศวงซุ้มของบิดา ทั้ง
ยังเช่นด้วยผลไม้และเนื้อสัตว์ แม้เวลาที่ตงยังไ้ทุกข์ผ่าน
ไปแล้ว ตงยังก็ยังไม่เลิกปฏิบัติเช่นนั้น

เวลาล่วงไปหลายเดือน ตงยังไม่มีเวลาได้พักหรือ
ได้รู้สึกสดชื่นรื่นเริง แต่ก็มีได้รู้สึกทุกข์โศกที่ต้องทำงาน
หนัก และก็มีได้ละเลยที่จะทำพิธีเช่นสรงบูชาบรรพบุรุษ
จนกระทั่งอยู่มาวันหนึ่ง ตงยังเกิดเจ็บไข้ ลูกไม่ขึ้น จะ
หาใครมาเหลียวแลก็ไม่มี เพราะพวกทาสและคนใช้ต่างก็มี
หน้าที่ต้องทำ ทั้งงานในบ้านและงานในนา ต่างต้องออก
จากบ้านตั้งแต่เช้า และกลับถึงที่พักอย่างเหนื่อยอ่อนใน
ตอนตะวันตกดิน

ขณะที่ตงยังนอนชมอยู่ในตอนเที่ยงๆ และหลับไป ด้วยพิชไฉ่ ตงยังฝันเห็นหญิงสาวสวยแปลกหน้ามาขึ้นอยู่ข้างตัว ใช้มือที่มีนิ้วเรียวยาวแตะหน้าผากตน ความรู้สึกอันอบอุ่นจากสัมผัสนั้นแล่นซ่านไปทั่วร่างกายเหมือนดังได้ชีวิตใหม่ เมื่อตงยังลืมตาขึ้นดูด้วยความแปลกใจ ก็แลเห็นหญิงสาวสวยที่ตนเห็นในฝันกำลังก้มตัวลงมา และตงยังก็รู้ว่า มือของหญิงสาวลูบคลำไปที่หน้าผากของตนจริงๆ พิชไฉ่ได้หายไปถึงปลัดทง เหลืออยู่แต่ความอบอุ่นใจที่แทรกซอนไปทั่วร่างกาย ในขณะเดียวกันนั้น ตงยังก็ได้สบตากับหญิงสาว ซึ่งตาคำลบลับราวกับนิล แล้วก็บังเกิดความรู้สึกหวนหวนจนไม่อาจจะเปล่งถ้อยคำใด ๆ ที่ตน อยากจะถามออกมาได้ หญิงสาวจึงอัมพลางพูดว่า “ข้ามาช่วยให้ท่านแข็งแรงดังเดิม และจะมาเป็นภรรยาของท่าน มาลุกขึ้นเถอะ ไปทำพิธีไหว้บรรพบุรุษกัน”

เสียงใสของนางฟังเหมือนเสียงนกร้อง แต่เวลาที่นางจ้องมองสิ ตมึอำนาจจนตงยังไม่อาจขัดขึ้นได้ ต้องลุกขึ้นจากเตียง แล้วก็ออกแปลกใจที่แรงกำลังกลับมีมาตามเดิม มีอ่อนๆ อันแบบบางของนางจูงมือตงยังไปอย่างรวดเร็ว จนไม่มีเวลาจะตื่นเต้นแปลกใจ ตงยังคงต้องใช้

เวลาเป็นปีๆ จึงจะกล้าบอกนางถึงความทุกข์ยากของตน และตนไม่สามารถจะเลี้ยงเมียได้ แต่มีอะไรบางอย่างใน นัยน์ตาอันดำลึบของหญิงสาวห้ามไว้ จนตงยังไม่อาจพูด ออกมาได้ และดูราวกับว่าหญิงสาวรู้ใจตงยัง จึงพูดออกมาด้วยเสียงอันแจ่มใส่ว่า “ข้าจะหาเอง”

ตงยังได้ยินแล้วตนก็ละลายใจไม่ได้ ยิ่งมองดู สภาพอันยากไร้ของตน ตลอดจนเสื้อผ้าเก่าขาดกระรุ่งกระริ่ง ก็ยิ่งอับอาย แต่แล้วก็ค่อยสบายใจเมื่อเหลือบดูหญิงสาวเห็น แต่งตัวซ่อมซ่อมเหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ ทว่าๆ ไป เครื่องประดับ ใดๆ ไม่มีสักชิ้น แม้รองเท้าก็ยังไม่ใส่ ยังไม่ทันที่ตงยัง จะพูดว่าอะไร คนทั้งสองก็ได้มาถึงที่บูชา คนทั้งสองคุกเข่า ลงและทิมเหล้า ซึ่งตงยังไม่ทราบว่าได้มาจากไหน ต่าง ให้คำปฏิญาณว่าจะซื่อสัตย์ต่อกัน เมื่อไหว้ฟ้าไหว้ดินแล้ว ก็เป็นอันเสร็จพิธี ถือว่าได้เป็นผัวเมียกันแล้วตามประเพณี

ที่จริงออกจะเป็นการแต่งงานประหลาดที่ตงยังไม่รู้เลยว่า เมียของตนจะอะไร มาจากไหน ใครถามก็ตอบ ไม่ได้ และตงยังไม่มีวันจะกล้าถามเมีย ไม่ว่าวันนั้นหรือ วันไหน ฝ่ายเมียก็ไม่เล่าเรื่องของตัวเองเลย นอกจาก บอกว่าตนเองชื่อฉี นับแต่ชั่วโมงที่ได้แต่งงานมาแล้ว

ความหนักใจเกี่ยวกับความเป็นทาสของตนก็ยุติลง และ
กระท่อมเล็กๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปเหมือนกังเนรมิต มีการ
ตกแต่งด้วยกระเบื้องแบบต่างๆ และมีการตกแต่งอื่น ๆ จาก
ความไม่มีอะไรเลย จนกระทั่งดูสวยงาม พอจะบังความ
ยากไร้นั้นเสียได้

ตอนเช้าทุกเช้า ก่อนตงยังจะออกไปทำงาน เมีย
จะจัดอาหารเตรียมไว้ให้ ทั้งเมื่อกลับจากทำงานก็เช่นเดียว
กัน เมียตงยังจะนึ่งทอดผ้าตลอดทั้งวัน ทอผ้าไหมแบบที่
ไม่มีใครเคยเห็นมาก่อนเลยในแคว้นนั้น ขณะที่นางทอไป
คู่กับผ้าไหมจะไหลจากก็ เหมือนธารทอง มีรูปคนขี่ม้ากับ
รถเทียมมังกรและเมฆลอยเกลื่อน มีสีม่วง สีแดง สีเขียว
ตรงหัวใจมังกรทุกตัวมีไข่มุกประดับ และที่หมวกคนขี่ม้า
ทุกคนมีเพชรแวววาว นางได้ทอผ้าไหมเช่นนี้ทุกวันไป
จนกระทั่งชื่อเสียงในการทอผ้าเลื่องลือไปไกล ผู้คนไม่ว่า
ใกล้ว่าไกล หลังไหลมาตงานอันน่าพิศวงของนาง พ่อค้า
ผ้าไหมในเมืองใหญ่ได้ยื่นข่าวเข้าได้ส่งคนมาหานาง มา
ว่าจ้างนางให้ทอผ้าให้ และให้สอนให้ด้วย นางหัวเราะ
พูดว่า

“สอนให้ไม่ได้หรอก พวกท่านไม่ได้มีน้ำช่วยอย่าง
ฉัน”

จริงทั้งนั้น ไม่มีใครมองเห็นหัวของนางเลย เวลา
นางทอดผ้า เพราะตุ๊กต้ายๆ กับผิงกระพือปีกอย่างรวดเร็ว
วันเวลาล่วงไป เงินที่ได้จากการทอดผ้าไหมก็ช้อนอยู่เต็ม
ในหีบไม้สลัก ที่ ฉี เมียของตงยังได้ซื้อมาใส่ของในบ้าน

เช้าวันหนึ่ง เมื่อตงยังกินอาหารแล้วและกำลังจะ
ออกไปทำงาน เมียก็ได้ขอให้คอยอยู่ก่อน แล้วไปเปิดหีบ
ใบนั้นหยิบเอาเอกสารแผ่นหนึ่งมาส่งให้ พอตงยังแลเห็น
ก็อุทานออกมาด้วยความยินดี เพราะในเอกสารแผ่นนั้น
เป็นข้อความบอกการปล่อยทาส เป็นอันว่าเมียตงยังได้
แอบไปชำระเงินไถ่ขายของตงยัง ปลดปล่อยตงยังให้พ้น
จากความเป็นทาสด้วยเงินค่าทอดผ้าของตน นางได้กล่าว
แก่ตงยังว่า

“ต่อไปนี่ท่านไม่ต้องทำงานให้นายคนไหนอีกแล้ว
นอกจากของตัวเอง ข้าได้ซื้อบ้านที่อยู่นี้พร้อมทั้งไร
ชาทางตอนใต้กับไร่หม่อนใกล้ๆ นั้น ทุกสิ่งเป็นของท่าน
หมดแล้ว”

ตงยงรู้สึกบุญคุณของเมีย จนแทบจะคุกเข่าลง
คำนับเมียที่เดียว แต่นางห้ามไว้ เมื่อตงยังได้เป็นอิสระ
ความเจริญมั่งคั่งก็ได้ตามมา สิ่งใดที่ตงยังได้ให้แก่แผ่นดิน

อันศักดิ์สิทธิ์ ตงยังกลับได้ผลตอบแทนถึงร้อยเท่า บรรดา
คนใช้รักตงยังและให้ศิลาให้พรนายผู้หนึ่งที่มีใจเมตตากรุณา
ต่อตน ตอนนั้นไม่ได้แตะต้องก็ทอดผ้าอีกเลยเพราะมีลูก
ลูกชายของนางสวณารักเสียจนตงยังนำตาไหลด้วยความ
ดีใจ เมื่อแลเห็นลูกชาย หลังจากนั้นอีกอุทิศเวลาทั้งหมด
ดูแลลูกชาย ไม่ช้าก็ปรากฏว่าลูกของตงยังมีความแปลก
ประหลาดไม่แพ้แม่ กล่าวคือพออายุได้ ๓ เดือน ก็พูดได้
และอายุได้ ๗ เดือน ก็ท่องภษิตและบทสวดมนต์ได้ ยัง
ไม่ถึง ๑๑ เดือน ก็ใช้ปากเขียนตัวหนังสือคำสั่งสอนของ
เจ้าจ้อไค้อย่างชำนาญ บรรดาพระภิกษุในวัดมาแล
เห็นและสนทนากับเด็กน้อย ก็ยังอดประหลาดใจคำพูดอัน
แสนฉลาดของลูกตงยังไม่ได้ ต่างก็ให้พรตงยังพลางพูด
ว่า “ลูกชายของท่านเป็นของประทานจากสวรรค์แน่ๆ เลย
แสดงว่าบรรดาเทวดาและเซียนต่าง ๆ รักท่าน ขอให้ท่าน
ได้แลเห็นฤๅษีร่อนอันผาสุกต่อไปจนถึง ๑๐๐ ปีเกิด”

ครั้นถึงเดือน ๑๑ ดอกไม้พากันเหี่ยวแห้งร่วงโรย
ความหอมหวานของฤๅษีร่อนหายไปหมดสิ้น มีแต่ลมที่หนาว
เย็นจวนสิ้น ในบ้านตงยังจุดไฟผิงกัน ขณะที่ตงยังพูดถึง
ความหวัง ความร่ำรวยยินดี พูดถึงลูกชายที่จะต้องเติบโต

เป็นคนใหญ่คนโต ส่วนเมียไม่ค่อยพูด ได้แต่ฟัง แต่
 ทนโดนนางไต่ถามขึ้น จูงมือตงยังเหมือนวันแต่งงานกัน
 พาไปที่เปลลูกชาย ตงยังรู้สึกหวาดหวั่นอย่างประหลาด
 เมื่อสบตาฉี เหมือนกลัวเทพเจ้าไม่มีผิด ตงยังก้มลงคำนับ
 ต่อหน้านางเหมือนมีใครมาจับให้ทำเช่นนั้น เมื่อเหลือบ
 ตาขึ้นดูหน้าฉีอีกครั้ง ก็แลเห็นนางมีร่างสูงใหญ่ผิดปกติ
 ผู้หญิงธรรมดา มีรัศมีเรืองรองอยู่โดยรอบเหมือนรัศมี
 พระอาทิตย์ เสียงอันหวานระรื่นของนางกล่าวขึ้นว่า

“ถึงเวลาที่ข้าต้องจากท่านไปแล้ว ข้าไม่ใช่คน
 ธรรมดา รู้ไว้เถอะว่า เทพแห่งสวรรค์เป็นผู้ส่งข้ามา
 เป็นรางวัลแห่งความกตัญญูที่ท่านมีต่อพ่อแม่ บัดนี้ข้าต้อง
 กลับไปยังที่เดิม ข้าขอทูลรักไว้แทนสัญญาแห่งความ
 รักความซื่อสัตย์ ข้านี้คือเทวีฉีหนว”

เมื่อเสียงนางหายไป แสงเรืองรองก็หายไปด้วย
 ครั้นตงยังล้มตาค้นก็เห็นว่านางหายไปแล้ว คงเหลือแต่
 ลูกชายน่ารักนอนหลับอยู่ในเปล

อำนาจเมตตา (นิทานยุโรป)

ครั้งหนึ่งยังมีชวานาคนหนึ่งซึ่งเมียตาย ทั้งลูก
แฝดชายหญิงไว้ให้เลี้ยงดูต่อไป ชวานาผู้เป็นพ่ออุทิศส่ว
เลี้ยงลูกแฝดมาเป็นเวลาหลายปี แต่ก็เป็นเรื่องยากลำบาก
ที่จะดูแลบ้านให้เรียบร้อยไปได้ในเมื่อไม่มีแม่บ้าน ดังนั้น
ในที่สุดชวานาก็ได้ตัดสินใจมีเมียใหม่ คิดว่าเมียใหม่คงจะ
ช่วยดูแลลูกกำพร้าแม่ให้เป็นอย่างดี แต่ผิดคาด แม่เลี้ยง
กลับชั่วร้ายทารุณ ให้เด็กทั้งสองกินม้ออกม้อตลอกมา ไม่
แต่เพียงนั้นยังคิดกำจัดเด็กทั้งสองเสียอีกด้วย วิธีกำจัดที่ดี
ที่สุดก็คือส่งเด็กน้อยลูกแฝดไปให้แม่มดในป่าทึบ ดังนั้น
วันหนึ่งแม่เลี้ยงจึงเรียกลูกเลี้ยงมาบอกว่า

“เจ้าทั้งสองเป็นเด็กดี แม่จะส่งเจ้าไปเยี่ยมยาย
ของแม่ที่อยู่ในบ้านหลังเล็ก ๆ ในป่า เจ้าต้องคอยรับใช้
ยายของแม่ให้ดีนะ ถ้าทำดีก็จะได้รับรางวัล และจะได้
สิ่งที่ดีที่สดแน่นอน”

ฝาแฝดพี่น้องที่เป็นผู้หญิงเป็นเด็กฉลาดเกินอายุ
เมื่อรู้ว่าแม่เลี้ยงจะส่งตนเข้าไปหายายของแม่เลี้ยงในป่า ก็
คิดว่าควรจะต้องไปหายายของตนก่อน บอกให้รู้ว่าแม่เลี้ยง
จะส่งตนพี่น้องไปที่ไหน เมื่อยายรู้เรื่องเข้าก็ร้องว่า

“โถ หลานเอ๋ย แม่เลี้ยงของเจ้านะ ไม่ได้ส่งเจ้า
ไปหายายของเขาหรอก ส่งเจ้าไปหาแม่มดนะ แม่มดนี่นะ
ร้ายนัก มันอยู่ในป่าทึบ แต่ฟังยាយว่านะหลาน เจ้าทั้งสอง
ต้องสุภาพและใจดีมีเมตตาแก่ทุกคน อย่าพูดคำไม่ดี แสดง
ความโมโหโทโส แล้วอย่าไปแตะต้องข้าวของของใคร ๆ
แม้แต่ิน้อย ถ้าทำได้เช่นนั้นแล้ว ใครเล่าเขาจะไม่
ช่วยเจ้า”

แล้วยายก็ให้นมหลานมาขวดหนึ่ง หมูแฮมชิ้น
หนึ่ง ขนมปังก้อนหนึ่ง แล้วเด็กทั้งสองก็ออกเดินทางไป
ตามคำสั่งของแม่เลี้ยง ถึงกระท่อมเล็ก ๆ ในป่าตอนที่ทึบ
ที่สุด เมื่อมองเข้าไปดูข้างในกระท่อมก็แลเห็นแม่มดนอน
เอาหัวพาดธรณีประตู เท้าข้างหนึ่งยื่นมุดห้องมดหนึ่ง
เท้าอีกข้างหนึ่งยื่นอีกมดหนึ่ง ส่วนเข่าชันสูงจนเกือบจะ
จตเพศานบ้าน ครั้นได้เห็นเด็กทั้งสอง แม่มดก็ร้องถามว่า

“ใครนั่นนะ”

“สวัสดิจะยาย” เด็กทั้งสองพยายามตอบอย่างสุภาพ ทั้ง ๆ ที่กลัวแสนกลัว ต่างพยายามแอบหลังกัน และกัน “แม่เลี้ยงส่งเรามาไว้ใช้อย่าจะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องดูซิ จะทำได้ไหม” แม่มดพูด “ถ้าทำเป็นที่ถูกใจข้า ข้าจะให้รางวัลเจ้า ถ้าไม่อย่างนั้น ข้าจะเอาเจ้าใส่กระทะทอดเสียเลย”

พูดแล้วก็ส่งเด็กผู้หญิงให้ขึ้นฝ้าย ส่วนเด็กผู้ชายให้เอากระเชอไปตักน้ำจากสระ ส่วนตัวเองเข้าไปในป่า ขณะที่เด็กผู้หญิงนั่งอยู่ที่เครื่องปั่นฝ้าย พลางร้องไห้สะอึกสะอื้นเพราะปั่นไม่เป็น ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าน้อยๆ ดังเป็นร่อยๆ เสียงฝีเท้าหนึ่นเอง ออกมาจากกรทกรททุกมุมในกระท่อม หนูน้อยถามเด็กน้อยว่า

“หนูน้อยร้องให้ทำไม นัยน์ตาแดง เอาขนมปังมาแบ่งเราบ้าง เรามีทางจะช่วย”

เด็กน้อยเอาขนมปังที่ยายให้มาให้หนูกิน หนูก็เลยบอกว่า แม่มดนมแมวอยู่ตัวหนึ่ง แมวตัวนั้นชอบนมแซม ถ้ายกนมแซมให้แมว แมวจะช่วยหาทางให้ออกจากป่าไปได้ ส่วนพวกตนจะช่วยปั่นฝ้ายให้ ถ้วยเหตุนี้หนูน้อยจึงไปเที่ยวหาแมว และก็ไปพบพี่ชายกำลังเอา

กระซอนตักน้ำจากสระ น้ำรั่วไหลออกมาหมด น้องสาวพยายามปลอบพี่ชาย พอได้ยินเสียงขยับปีก ก็ปรากฏมีนกไขทองฝูง บินมาจับบนพื้นดินใกล้ ๆ กับเด็กทั้งสอง นกไขได้พูดขึ้นว่า

“เราขอมบ่งบเป็นชั้นเล็ก ๆ ให้เราบ้าง เรามีทางช่วยให้น้องอยู่ในกระซอน”

ลูกแฝดบิชนมบ่งโยนให้บนพื้น นกไขจึงพากันมาจิก แล้วก็ส่งเสียงร้องอย่างสบายใจ เมื่อกินอิ่มจนถึงชั้นสุดท้ายแล้ว นกไขก็ได้บอกเด็กชายให้เอาโคลนยากระซอนให้ทั่วแล้วตักน้ำ ลูกแฝดคนพี่ก็สามารถตักน้ำเอาไปให้ถึงกระท่อมได้โดยน้ำไม่หกสัักหยด

ครั้นมาถึงกระท่อม ก็ได้พบแมวนอนขดอยู่บนพื้นห้อง เด็กทั้งสองเอามือลูบหัวแมว แล้วเอาหมูแฮมให้กิน พลาญพูดว่า

“แมวเหมียว บอกเราซิว่า เราจะไปให้พี่แม่มดนี้ได้อย่างไร”

แมวชอบกัดเด็กทั้งสองที่ให้หมูแฮมกิน ก็เลยให้ผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งกับหัวอีกเล่มหนึ่ง พร้อมทั้งอธิบายว่า

“ถ้าแม่มดตามมา ก็เอาผ้าเช็ดหน้าขึงไปที่
พื้นดิน แล้วก็วิ่งหนีให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้เถยวนะ ไม่ช้า
ผ้าเช็ดหน้าก็จะทำพื้นดินตรงนั้น ให้กลายเป็นแม่น้ำใหญ่
กว้างลึก ถ้าเห็นแม่มดขำมน้ำมาได้ละก็ เอาหัวเล่มนี้
ขึงไป พลังวิ่งหนีอย่างเร็วที่สุดด้วยนะ พื้นดินตรงที่
หัวตกลงไปจะกลายเป็นป่าทึบ ซึ่งกว่าแม่มดจะบุกฝ่าไป
ได้ หนูทั้งสองก็หนีไปได้ไกลพอแล้ว”

แม่วบออกยังไม่ทันจบ พอดีแม่มดกลับมาดูว่า
เด็กทั้งสองทำงานที่ตนสั่งสำเร็จเรียบร้อยหรือไม่ เมื่อเห็น
เรียบร้อยแล้วเช่นนั้น ก็ยังส่ายตื้อไปอีกว่า

“งานที่ทำวันนี้พอแล้ว พรุ่งนี้เจ้าจะต้องมีงาน
ยากกว่านี้ทำ ถ้าไม่ทำให้ดี ๆ ละ เจ้าเด็กน้อยเอ๋ย เป็น
ลงกระทะเน”

เด็กทั้งสองนอน อยู่บน กองฟาง ตรงมุม กระท่อม
แต่ก็ไม่กล้าหลับตาลงสักงีบ แม้แต่หายใจก็แทบจะไม่กล้า
หายใจ ถึงตอนเช้าแม่มดให้เด็กผู้หญิงทอผ้าสองผืนให้
เสร็จก่อนค่ำ ส่วนเด็กชายให้เกวียนพินเป็นชิ้นเล็ก ๆ ให้
หมดทงทอง สั้แล้วตนเองก็เข้าไปในป่าอย่างเคย

พอแม่มดกลับสายตาไปแล้ว เด็กทั้งสองก็รวบผ้า
เช็ดหน้ากับหัวจุกมือกันวิ่งหนีไป เด็กทั้งสองวิ่ง วิ่ง วิ่ง

และได้ไปพบหมาเฝ้าบ้านซึ่งทำท่าจะกระโจนเข้าใส่ เด็ก
ทั้งสองจึงเอาชนะมันที่เหลือน้ำให้ หมากินแล้วก็กระตัก
หาง เมื่อวิ่งต่อไปก็ไปพบต้นเบี๊ยะขวางทางอยู่ ถึงต้นเบี๊ยะ
ลงมาระจันเกือบโดนยัยน้า ลูกแฝดคนหนึ่งจึงเอาใบผัก
ผมออกมาผูกกับเบี๊ยะเข้าด้วยกัน แล้วก็วิ่งออกจากป่ามาถึง
ทุ่งโล่ง

ในระหว่างนั้นแมวก็นั่งช่วยทอดผ้าสองผืนนั้น แม่มด
กลับมาดู แล้วกระซิบถามอยู่ตรงหน้าต่างว่า “กำลังทอด
ผ้าอยู่หรือหนูน้อย” แมวก็ตอบแทนว่า

“กำลังทอดอยู่จ้ะยาย” ซึ่งทำให้แม่มดรู้ว่าไม่ใช่
เด็ก เด็กทั้งสองหนีไปแล้ว แม่มดโกรธแม่มาก หวด
เข้าให้ด้วยโกซูป แล้วพูดว่า

“ทำไมปล่อยเด็กไป หา ทำไมไม่ตะกุกยูลูกนัยน์ตา
เข้า”

“ก็เขาให้หมูแฮมเข้ากินนี่ ข้าอยู่รับใช้ที่นี่เป็นปี ๆ
ไม่เคยได้กินอะไร กระตักสักชิ้นก็ไม่มี”

แม่มดก็ไปเล่นงานหมาเฝ้าบ้านกับต้นเบี๊ยะ หมา
ก็บอกว่า เพราะเด็กทั้งสองให้กินขนมปังซึ่งแม่มดไม่เคย
ให้ จะให้อย่างมากก็เป็นขนมปังแข็งแข็ง ๆ ส่วนต้นเบี๊ยะ

กว่า แม่ไม่เคยสนใจดูแลถึงบ้านของตน เด็กทั้งสอง
มาช่วยผูกให้ ทำให้สุขสบายขึ้น เมื่อแม่มดเห็นจะฟังหมา
กับต้นเบี๊ยะไม่เป็นผล จึงจัดแจงติดตามเด็กทั้งสองไปเอง

เมื่อเด็กทั้งสองได้ยินเสียงแม่มดตามใกล้เข้ามา ก็
เหวี่ยงผ้าเช็ดหน้าไป ทันใดนั้นก็ปรากฏมีแม่น้ำใหญ่กว้าง
และลึกขวางกั้นอยู่ กว่าแม่มดจะจัดการพาตัวข้ามน้ำได้ก็
กินเวลาถึงนาน แต่กระนั้นแม่มดก็ยังตามเด็กน้อยใกล้
เข้ามาอีก ลูกแฝดผู้น้องจึงจัดการขวางหวีไป และได้
กลายเป็นบ่าทาบปรากฏขึ้นมาทันใด ต้นไม้ในป่าขึ้นหนา
แน่น ทั้งรากไม้ก็ยิ่งก่ายกันพันกันแน่นทึบ ไม่อาจจะ
ผ่านไปได้ง่ายๆ เมื่อแม่มดมาพบบ่าทาบเช่นนั้นเข้า ก็เห็น
ว่าไม่มีทางติดตามได้ทัน จึงหันหลังกลับกระท่อมของตน

เด็กทั้งสองก็วิ่งกลับไปยังบ้านของตน และเล่า
เรื่องให้พ่อฟังโดยตลอด พ่อโกรธแม่เลี้ยงมาก จึงขับไป
ให้พ้นบ้านไม่ยอมให้กลับมาอีก และนับแต่นั้นมา แม้
คนแปลกหน้าคนอื่น ๆ พ่อก็ไม่ยอมให้เข้ามาใกล้ลูกของ
ตนอีกเลย

ลูกมาทงเจ็ด (นิทานยุโรป)

ครั้งหนึ่งยังมีคนยากจนสองคนผิวเผี่ยงบ้านเรือน
อยู่ในป่าห่างไกลผู้คน สองผิวเผี่ยงมีแต่ลูกชายสามคนซึ่งยัง
ทำให้พ่อแม่มากแค้นลำเค็ญยิ่งขึ้นไปอีก เพราะหาไม่พอกิน
และกว่าจะหามาได้ ก็ได้ด้วยควมยากลำบาก ลูกแต่ละคน
ก็ช่วยอะไรไม่ได้มากนัก ทั้งลูกชายคนเล็กก็ยังไม่ค่อยชอบ
ทำอะไร วันทั้งวันไม่ทำอะไร ได้แต่นอนหลับก็เสียเวลา
ให้ไฟลุกโชนอยู่ตลอดเวลา เขาจึงตั้งฉายาไว้ว่า เจ้าหนุ่ม
ขี้เกียจ

อยู่มาวันหนึ่ง ลูกชายคนโตได้บอกพ่อแม่ว่าจะ
ออกเดินทางไปทำมาหากิน แล้วก็ออกจากบ้านเดินทางไป
ตลอดทั้งวัน ตกกลางคืนก็ได้มาถึงพระราชวังแห่งหนึ่ง
ซึ่งพอดีกับที่พระราชินีได้เสด็จออกมาที่บันไดตำหนัก เมื่อ
ทอดพระเนตรเห็น ชายหนุ่ม ผ่านมาเช่นนั้น จึงตรัสถามว่า
“จะไปไหนนะ” ชายหนุ่มก็ตอบว่าจะไปหางานทำ ยังไม่
ทราบว่าจะหาได้ที่ไหน พระราชินีจึงตรัสชวนขึ้นว่า

“ทำกับเราใหม่เล้ยงานง่าย ๆ” และเมื่อชายหนุ่มถามว่างานอะไร พระราชาก็ตรัสว่า “เลี้ยงลูกม้า ๗ ตัว ถ้าเจ้าเฝ้าคูนันตลอดทั้งวัน แล้วบอกข้าได้ว่า ม้ากินอะไร คูนันอะไรละก็ข้าจะยกพระธิดาให้ แล้วก็ยกอาณาจักรของข้าให้ครอบครองครึ่งหนึ่งด้วย แต่ถ้าทำไม่ได้ละก็ ข้าเป็นกิริทหลังเจ้าสามวันจริงๆ ค่ะ”

ชายหนุ่มรับปากทันที โดยสำคัญว่าเป็นงานง่าย ๆ ที่ตนสามารถทำได้ดี ดังนั้นเมื่อถึงเช้าวันรุ่งขึ้น นายกองม้าของพระราชาก็ได้จัดการปล่อยม้าทั้งเจ็ดตัวออกมาจากคอก พอออกจากคอกได้ ลูกม้าเหล่านั้นก็วิ่ง ชายหนุ่มวิ่งตามไปตลอดเวลา ไม่ว่าจะขึ้นเขาลงห้วย เข้าป่าหรือลงน้ำลงโคลน ชายหนุ่มวิ่งอยู่ช้านานจนกระทั่งเหนื่อยอ่อน แต่ก็ต้องทนต่อไปทั้ง ๆ ที่เบื่อหน่ายไม่อยากจะทำงานนี้เลย ในขณะที่ตัวเอง ชายหนุ่มวิ่งมาถึงชอกหินแห่งหนึ่ง ซึ่งมีแม่เฒ่าคนคนหนึ่งกำลังนั่งบนต้ายอยู่ มีอดีตไม่สำหรับพันตายด้วย

พอแม่เฒ่านั้นแลเห็นชายหนุ่มวิ่งตาม ลูกม้ามาจนกระทั่งเหนื่อยโหลทรอมหน้า ก็ร้องออกมาว่า “มานี่เดอะ มานี่ มานี่ลูกชายรูปหล่อ มาให้แม่หัวผมให้เจ้าเดอะ” ชายหนุ่มอยากจะพักอยู่แล้ว จึงตรงเข้าไปหาแม่เฒ่านั้น ชาย

หนุ่มนั่งลงข้างๆ แม่เฒ่า เอาหัวชนเข้าแม่เฒ่าให้แม่เฒ่า
หัวผมให้ แม่เฒ่าหัวอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา ชายหนุ่มเลย
นอนหลับสบายอยู่ตรงนั้นเองตลอดทั้งวัน จนกระทั่งจวน
จะเย็นชายหนุ่มจะกลับ จึงบอกแก่แม่เฒ่าว่า

“ข้าจะกลับบ้านไปเลยดีกว่า จะกลับไปหาพระ-
ราชวงศ์ก็ช่วยการไร้ประโยชน์”

“อย่าเพิ่งไปเลยลูก” แม่เฒ่าห้ามไว้ “คอยไปก่อน
เถอะ รอจนกว่าจะค่ำ แล้วลูกม้าของพระราชาก็จะกลับมา
และก็ต้องวิ่งมาทางนี้ ลูกจึงค่อยวิ่งตามม้ากลับไปไม่มี
ใครรู้หรือว่าลูกมานอนเขลงอยู่ที่นี้ทั้งวัน แทนที่จะตาม
ไปดูม้า”

แล้วแม่เฒ่าก็ให้น้ำชายหนุ่มมาขวดหนึ่ง และหม้อ
มอสมาหนึ่ง ให้เอาไปให้พระราชาทอดพระเนตร
แสดงว่าลูกม้ากินอะไรดื่มอะไรในวันนั้น และเมื่อพระราช
ตรัสถามชายหนุ่มว่า

“เจ้าดูม้าตลอดทั้งวันจริง ๆ หรือ”

“จริงพะย่ะค่ะ” ชายหนุ่มตอบยืนยัน

“ถ้าเช่นนั้นบอกได้ไหมว่า ลูกม้าทั้งเจ็ดของข้า
กินอะไร ดื่มอะไรในวันนั้น”

ชายหนุ่มยืนขอตัวกับหม่อมอส ถวายพระราช
พochtคพระเนตรสิ่งทั้งสองนั้น พระราชาทราบได้คือว่า
ชายหนุ่มนั้นมิได้ขมัวตลอดเวลาคงพูด พระราชาพิโรธ
เป็นอย่างยิ่ง ตรัสสั่งมหาดเล็กให้ไล่ชายหนุ่มกลับบ้านทันที
แต่ก่อนจะส่งตัวกลับก็ต้องกรีดหลังเสียสามริ้วคังสัญญา

เมื่อชายหนุ่มกลับถึงบ้าน ก็ปฎิญาณใจว่าจะไม่
ยอมออกไปทำงานอย่างนี้อีกต่อไป แต่น้องชายคนรองลง
ไปเกิดอยากไปบ้าง พ่อแม่ห้ามโดยอ้างพี่ชายที่หลังยังไม่
หายดี เกรงว่าจะโดนอย่างนั้นบ้าง แต่ลูกชายก็ไม่ฟัง และ
ก็ได้เดินทางมาถึงไกล มายังพระราชวังของพระราชองค์
นั้น และได้ยอมรับเสียงลูกม้าทั้งเจ็ดของพระราช เช่น
เดียวกับพี่ชายของตน และได้ประสบเคราะห์กรรมเช่น
เดียวกัน ทั้งนเพราะขี้เกียจวิ่งตามม้าไปตลอดเวลาจน
กระทั่งเย็น ทั้งยังมีแม่เฒ่าที่นั่งบนค้ายชักชวนให้มานอนพัก
เพื่อตนจะหิวผมิให้ ชายหนุ่มก็เลยนอนหลับอยู่ที่นั่นจน
เย็น พอเช้าจวนจะวิ่งกลับเข้าคอกในพระราชวัง และผ่าน
มาทางที่ชายหนุ่มนอนอยู่ แม่เฒ่าก็ให้ชวนาขอคหนึ่งกับ
หม่อมอสหน่อยหนึ่ง พอเช้าวิ่งผ่านมา ชายหนุ่มก็รับสิ่ง
ทั้ง๒ วิ่งตามม้าไป และผลก็คือถูกพระราชพิโรธโกรธกริ้ว

และถูกกรีดหลังเสียสามริ้ว ก่อนถูกส่งตัวกลับบ้านเช่นเดียวกับพี่ชาย และเมื่อถึงบ้านลูกชายคนรองก็สาบานว่าจะไม่ยอมทำงานอะไรอย่างอื่นอีก

คราวนี้เจ้าหนุมชเฒ่า ลูกชายสุดท้องเกิดอยากไปลองดูบ้าง เมื่อเอ่ยถึงเรื่องนี้ พี่ๆ ทั้งสองต่างพากันหัวเราะเยาะ แล้วว่า

“ก็เห็นอยู่แล้วว่า เกิดอะไรขึ้นแก่พวกพี่ๆ แล้ว เจ้ายังคิดว่าเจ้าจะทำได้สำเร็จอีกหรือ ในเมื่อเจ้าไม่เคยทำอะไรเลย วัน ๆ ได้แต่เซี่ยเซี่ย”

“เถอะน่า ข้าจะไปที่แล้วกัน” หนุมชเฒ่ายืนยัน พร้อมกับแม่ขอร้องไม่ให้ลูกสุดท้องไป แต่ลูกชายก็ไม่ยอม ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นจึงออกเดินทาง หนุมชเฒ่าเดินทางไปได้ตลอดทั้งวัน และได้มาถึงพระราชวังพระราชาทอนคำ และได้ไปรับตุลุมมาทังเจ็ดของพระราชาราชเช่นเดียวกับพี่ชายทั้ง ๒ คน ที่จริงแต่แรกเมื่อพระราชาทรงทราบว่ หนุมชเฒ่าเป็นน้องชายของชายหนุ่มทั้งสองที่ทำงานไม่ได้เรื่องนั้น ก็ไม่อยากจะรับให้ทำงานนี้ แต่เมื่อ หนุมชเฒ่ายืนยันแข็งขันขอลองทำ พระราชาก็ตรัสว่า

“ถ้าเจ้าอยากจะถูกกรีดหลังก็ตามใจ แล้วแต่เจ้าก็แล้วกัน”

คงหนีเขาวนรุงชน หน่มขเถาก้วงตามมาชนเขา
ลงห้วยอย่างทพี่ชายทั้งสองท่ามา และก็ไต่ผ่านแม่เฒ่าที่
นั่งบนค้าย แต่หน่มขเถาไม่ยอมหยุดตามคำชวนของแม่
เฒ่า กลับฉวยหางลูกม้าตัวหนึ่ง ยึดไว้แน่น และในทันใด
นั้นหน่มขเถาก็อดประหลาดใจไม่ได้ ที่ไต่ขึ้นลูกม้านั้นพูด
ออกมาว่า “โศกชั้นหลังข้าซีเพราะเรายังจะต้องไปอีกไกล”
หน่มขเถาก็ทำตาม และก็ไต่ควบขึ้นไปเรื่อยๆ อีก
ไกลแสนไกล จนกระทั่งลูกม้าถามว่า

“ท่านเห็นอะไรไหม”

หน่มขเถาบอกว่าไม่เห็น ลูกม้าก็วิ่งต่อไปอีกหน่อย
แล้วก็ถามขึ้นอีกว่า “เห็นอะไรแล้วหรือยัง” หน่มขเถาก็
บอกว่า “เห็นแล้วๆ เห็นอะไรชาวๆ ดูคล้ายต้นเบ็ชใหญ่”
“นั่นแหละเป็นที่ที่เราจะต้องไปละ” ลูกม้าบอก และเมื่อมา
ถึงต้นเบ็ช ลูกม้าตัวที่เกิดก่อนเพื่อนก็กระแทกต้นไม้จน
โคล่นไปทางหนึ่ง แลเห็นประตู และภายในประตูเป็นห้อง
เล็กๆ ที่ไม่มีอะไร นอกจากเตาผิงเล็กๆ กับม้านั่ง ๒ ตัว
แต่หลังประตูนั้นมีคานสนิมขึ้นเขรอะแจวนอยู่เล่มหนึ่งกับ
เต้าน้ำเล็กๆ ใบหนึ่ง ลูกม้าถามหน่มขเถาว่า

“ท่านใช้คานนั้นได้ไหม”

หนุ่มขี้เถาถือโลงดู ตอนแรกทำไม่ได้ ต้องเอาน้ำในเตาน้ำหยอดลงไป แล้วลองใหม่

หนุ่มขี้เถาลองแล้วลองอีกจนกระทั่งใช้ดาบนั้นได้
กลอง ลูกม้ายึดพูดขึ้นว่า

“ได้แล้ว ดาบเล่มนี้ท่านจะต้องเก็บเอาไว้ ไว้ตัดหัวพวกเราทั้งเจ็ดในวันแต่งงานของท่าน แล้วเราก็จะกลายเป็นเจ้าชายดังเก่า พวกเราเป็นน้องๆ ของเจ้าหญิง แต่ก็มีคนแคะที่มียานาจอ สัปทกเราให้กลายเป็นลูกม้าย ท่านต้องตัดหัวพวกเรา แต่ต้องระวังที่สุกเถลยนะ ต้องเอาหัวพวกเราไปวางที่ทางม้าให้ถูกต้องนะ หัวใครก็ไปวางไว้ที่หางของม้าตัวนั้น ถ้าสัปทก็จะกลายเป็นสุกเถลยดังต่อไปนี้”

หนุ่มขี้เถาตอบว่า แล้วลูกม้ายึดก็เดินทางต่อไปอีก ไปอีกไกลแสนไกล ลูกม้ายึดถามหนุ่มขี้เถาว่า เห็นอะไรไหม เมื่อได้รับคำตอบว่า ยังไม่เห็น ก็ต้องเดินทางต่อไปอีก เมื่อลูกม้ายึดถามว่า เห็นอะไรหรือยัง หนุ่มขี้เถาตอบว่า ยังไม่แลเห็น ทั้งมาทั้งคนจึงต้องเดินทางต่อไปอีก จนกระทั่งหนุ่มขี้เถาบอกว่า แลเห็นอะไรเป็นแนวสีน้ำตาลเงินอยู่ไกล ๆ ลูกม้ายึดบอกว่า

“นั่นละคือแม่น้ำละ เราต้องข้ามแม่น้ำไป”

เมื่อถึงแม่น้ำ ก็แลเห็นมีสะพานยาวสวยพาดข้าม
แม่น้ำ ครั้นข้ามแม่น้ำไปแล้ว ก็ยังต้องเดินทางต่อไป
อีกไกลไม่รู้เท่าไร ลูกม้ายักถามหนุมช้เต๋าว่าเห็นอะไร
หรือยัง หนุมช้เต๋าก็ตอบว่า “เห็นอะไรค่าๆ อยู่ไกลลิบๆ
มองดูคล้ายยอดโบสถ์” ลูกม้ายักบอกว่า

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว เราจะไปที่นั่นละ”

พอลูกม้ายักเข้าไปในเขตลานโบสถ์ก็กลายร่างเป็น
คน คนทั้งเจ็ดมีท่าทางเป็นโอรสพระราชาจริงจังอย่าง ฮ่อง
ผ้าอาภรณ์ที่สวมใส่ก็หรูหรางดงามแวววาว เมื่อเจ้าชาย
ทั้งเจ็ดเสด็จเข้าไปในโบสถ์ ก็ได้รับชนมบังกับเหล่าโอร
พร้อมทั้งได้รับพร หนุมช้เต๋าก็ตอบว่าเข้าไปในโบสถ์ด้วย และ
เมื่อจะออกมาก ก็ได้รับชนมบัง กับเหล่าโอรส ใส่ขวต มาด้วย
แต่พอเจ้าชายทั้งเจ็ดองค์ทรงก้าวออกมาพ้นเขตลานโบสถ์
ก็ได้กลายเป็นลูกม้าไปอีก และหนุมช้เต๋าก็ตีขึ้นชี้หลัง
ลูกม้าอายุน้อยที่สุด แล้วลูกม้ายักวิ่งกลับไปตามทางเก่า แต่
ขวกลับออกจะวิ่งได้เร็วขึ้น ได้ข้ามสะพาน ได้ผ่านต้นเบญ
และผ่านแม่เฒ่าที่นั่งบนค้าย ม้าวิ่งเร็วจนหนุมช้เต๋ามอง
ยืนถนัดที่ว่า แม่เฒ่าส่งเสียงกรดกราดคำว่าคุณอย่างไรบ้าง
แต่ได้ยินแว่วๆ พอรู้ว่าแม่เฒ่าโกรธทนอย่างเหลือเกิน

เมื่อมีคนมาถึงพระราชวัง เป็นเวลามืดพอดี
พระราชาทรงคอยอยู่แล้ว ได้ตรัสถามหนุ่มๆ ว่า “เจ้า
ลูกมาตลอดทั้งวันจริง ๆ หรือ”

“ข้าพระองค์อยู่อย่างนี้ตลอดวันค่ะ” หนุ่มๆ

ตอบ

“ถ้าอย่างนั้นบอกข้าว่า วันไหนลูกมากินอะไรดื่ม
อะไร”

หนุ่มๆ จึงงัดเอาขนมปังกับขวดเหล้าไวน์มา
ถวายพระราชินี พูลเกล้าทูลว่า “นี่คืออาหารกับเครื่องดื่ม
ของลูกมาค่ะ”

“ดีมาก ดีมาก” พระราชินีตรัสอย่างพอพระทัย
“เจ้าลูกจริง ๆ และตั้งใจจริง ๆ ด้วย เอาละ เจ้าจะ
ได้เจ้าหญิงกับบ้านเมืองอีกครึ่งหนึ่ง”

ต่อจากนั้นก็ให้มีพิธีเสกสมรส ซึ่งพระราชินีโปรด
ให้จัดอย่างมโหฬาร และให้ถือเป็นงานโอ่อ่าที่ทุกคนจะ
ต้องใจจดใจจ่อไปทั่ว ในขณะที่ทุกคนกำลังนั่งลงรับประทาน
อาหาร เจ้าบ่าวได้ขอตัวลูกขึ้นและออกไปที่คอกม้า
อ้างว่าได้ลืมอะไรบางอย่างไว้ เมื่อถึงคอกม้าก็ได้ทำตาม
ที่บรรดาเจ้าชายทั้งเจ็ดขอรองไว้ หนุ่มๆ ได้ตัดหัวลูกมา

ตามอายุ ที่อายุมากที่สุดก็ได้จัดการก่อน แล้วก็เรียงที่
จะวางหัวลูกมานั้นไว้ที่หางของร่างนั้น ต่อจากนั้นก็จัด
การไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงลูกมาที่อายุน้อยที่สุดเป็นราย
สุดท้าย เมืองานเสร็จสิ้น ลูกมาทั้งเจ็ดก็ได้กลายเป็น
เจ้าชายเจ็ดองค์ ซึ่งทำให้พระราชาทรงปลาบปลื้มยินดียิ่ง
นักที่ได้โอรสทั้งเจ็ดคืนมา พระราชาทรงจุมพิต และทบ
หลังหนุ่มขเถิดด้วยความพอพระทัย แม่เจ้าหญิงเองก็ทรง
ชื่นชมกับความสำเร็จของหนุ่มขเถิดยิ่งกว่าในตอนแรก
พระราชาทรงว่า

“อาณาจักรของข้าเป็นของเจ้าครึ่งหนึ่งแล้ว ณ บัด
นี้ และอีกครึ่งหนึ่งจะเป็นของเจ้าด้วย เมื่อข้าตายไปแล้ว
ส่วนลูกของข้าเขาคงจะไปหาบ้านเมืองของเขาเอง เพราะ
เขาได้กลายเป็นคน และเป็นโอรสพระราชาทรงเก่าแล้ว”

ราชายมนา (นิทานเกาหลี)

ยมนา ในภาษาเกาหลี คือ ยมโลก ราชายมนา ก็คือ
พระยายมนั่นเอง

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเป็นนักศึกษา
ทางด้านวรรณคดี เป็นคนมีถิ่นฐานอยู่ในมณฑลโยนนาน
จังหวัดวางฮาย วันหนึ่งชายหนุ่มผู้นี้เกิดล้มเจ็บ และนอน
ชมอยู่ในห้องแต่ผู้เดียว ขณะที่ชายหนุ่มกำลังนอนเอนตัว
อยู่กับเท้าแขนเก้าอี้ ทันใดนั้นก็ปรากฏว่ามีทหารผีหลาย
ตนตรงมาพูดคุยกับตนว่า

“เจ้าผู้ครองนครชั้นล่างได้ส่งพวกเราให้มาจับตัว
ท่าน”

พูดแล้วก็เอาโซ่มาล่ามคอชายหนุ่มพาตัวไป เดิน
ทางกันมาไกลถึงหลายร้อยไมล์ ในที่สุดก็ได้มาถึงที่แห่ง
หนึ่งซึ่งมีกำแพงสูง ทหารผีเหล่านั้นพาตัวชายหนุ่มเข้าไป
ในกำแพง แล้วก็ยังเดินทางต่อไปอีกไกล ภายในบริเวณ

ที่มีกำแพงล้อมรอบนั้น มีสิ่งก่อสร้างใหญ่โตขนาดสูงถึง
 สวรรค์ทีเดียว เมื่อมาถึงประตู ทหารเหล่านั้นพาชายหนุ่ม
 เข้าไปข้างใน และก็ไต่มาถึงสนามชั้นใน ทหารปล่อยให้
 ชายนั้นนั่งก้มหน้า แม้กระนั้นชายหนุ่มก็อดเหลือบดูไม่ได้
 ได้แลเห็นผู้หนึ่ง มองดูเหมือนพระราชอาประทับบนบัลลังก์
 ที่ขึ้นเป็นหมู่ ๆ แวดล้อมทั้งสองข้างอยู่นั้นคือพวกอำมาตย์
 ทั้งยังมีเลขานุการอีกตั้ง ๒๐ กับมีทหารเดินไปเดินมาเพื่อ
 ส่งข่าว รูปร่างหน้าตาพระราชาน่ากลัวที่สุด ทั้งคำสั่งก็
 ยังทำให้คนรู้สึกหวาดหวั่นอีกด้วย ชายหนุ่มรู้สึกเหง้ออก
 เต็มหลัง ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นดู ต่อมาไม่นาน เลขานุการ
 ผู้หนึ่งไต่มาขึ้นข้างหน้าทักพิน เพื่อถ่ายทอดคำถามที่
 พระราชาตรัสถามให้รู้ พระราชาตรัสถามว่า

“เจ้ามาจากไหน ชื่ออะไร อายุเท่าไร ทำมา
 หากินอะไร บอกมาตามตรงนะ อย่าแกล้งทำอำพราง”

นักศึกษานั้นตกใจแทบสิ้นสติตอบว่า “ข้าพระองค์
 แซ่... ชื่อ.... อายุ.... อยู่ที่โยนนาน จังหวัดวางฮายมาตั้ง
 นานแล้ว ข้าพระองค์เป็นคนโง่ทึบ ไม่มีพรสวรรค์ จึง
 ไม่ได้ทำสิ่งใดเป็นพิเศษ ข้าพระองค์เคยไต่ยืมมาตลอด
 ชีวิตว่า ถ้าหากผู้ใดมีความเมตตาความสงสารอยู่ในหัวใจ

แล้ว ผู้นั้นเป็นอันรอดพ้นนรกได้ แต่ก็ยังต้องสละเวลา
เอ่ยพระนามพระพุทธเจ้า และสละเงินแจกทาน”

เลขานุการได้ยินคำตอบเช่นนั้น ก็สละไปทันที
และนำความไปทูลพระราชา ต่อมาครู่ใหญ่ ๆ ก็กลับมา
บอกชายนั่นว่า “จงเข้ามาใกล้ ๆ กับบันไดบัลลังก์เถิด
ตัวท่านไม่ใช่คนที่ต้องการตัว เป็นเพราะท่านเกิดมาชื่อ
เดียวกัน ก็เลยถูกจับตัวมาผิด ท่านไปได้แล้วละ”

ชายนั้นประสาทมือ แล้วก็มีหัวค่านับเสียค่า
เลขานุการก็ถ่ายทอดข้อความจากพระราชาซึ่งตรัสว่า

“บ้านของข้าที่อยู่ในโลกมนุษย์นี้อยู่ที่ตำบลนั้น ๆ
ของเมืองโซล (เมืองหลวงของเกาหลี) ถ้าเจ้ากลับไป
ข้าอยากฝากส่งไปกับเจ้าด้วย คือข้ามาอยู่ที่นี้นานมาแล้ว
เสียคลุมที่สวมอยู่ขาดวินไม่มีชิ้นดี เจ้าจึงไปบอกคนของ
ข้าให้ส่งเสียคลุมมาให้ใหม่สักตัวหนึ่ง ถ้าเจ้าช่วยทำให้
เช่นนั้นได้โดยไม่ล้มละก็ ข้าจะขอบคุณอย่างใหญ่หลวง
ทีเดียว”

“ข้อความ ที่พระองค์ ตรัสสั่งมาให้ ข้าพระองค์ไป
ดำเนินการนั้น ข้าพระองค์จะกระทำให้ได้โดยไม่พลาด”
นักศึกษาทูล “แต่โลกทั้งสองคือ โลกมืดกับโลกสว่างนั้น

วิธีชีวิตไม่เหมือนกัน ถ้าหากข้าพระองค์นำข้อความที่
พระองค์ตรัสสั่งมานั้นไปบอกคนที่บ้านของพระองค์ ไม่
ว่าใครฟังแล้วต้องหาว่าข้าพระองค์พูดเหลวไหล จริงละ
ข้าพระองค์จะต้องนำความไปบอกตามสั่ง แต่ถ้าเขาไม่
ยอมฟังละพะยะค่ะ ผลจะเป็นอย่างไร ข้าพระองค์ควรจะ
ได้หลักฐานอะไรสักอย่างหนึ่ง พอจะช่วยพิสูจน์ได้ว่าเรื่อ
นี้เป็นเรื่องจริง”

“เออ จริงสินะ” พระราชาตรัส “ที่เจ้าพูดนั้น
นี่จริงทีเดียว เอาอย่างนั้นแหละกัน เมื่อข้ายังมีชีวิตอยู่
ในโลกมนุษย์ หัวกระดูกที่เป็นเครื่องหมายบอกตำแหน่ง
ของข้าเกิดหักไปเมื่อกหนึ่ง ข้าเลยเอาซ่อนไว้ในหนังสือ
ประวัติศาสตร์เล่ม ๓ เรื่องนั้นข้าคนเดียวเป็นผู้รู้ คนอื่น
ในโลกนี้ไม่มีใครรู้ ถ้าเจ้าเอาเรื่องนี้ไปบอกเขา คงจะ
เป็นข้อพิสูจน์ที่เขาคงจะฟังเจ้าหรอก”

“ถ้าอย่างนั้นกพอจะเป็นที่พอใจ แต่ก็ใครจะทุ
ถามอีกว่า ถ้าเขาทำเสียใหม่ถวายพระองค์แล้ว ทำอย่างไร
จึงจะถึงพระองค์”

“ก็ทำพิธีบวงสรวงอุทิศไปโดยอาศัยไฟนั่นแหละ
แล้วก็จะถึงข้าเอง”

นักศึกษานันทูลลาพระราชา พระราชาโปรดให้
ทหารยามมาด้วย ๒ คน เมื่อออกมาภายนอกแล้ว นักศึกษา
ได้ถามทหารยามว่า ผู้ที่นับนบัลลังก์คือใคร ทหารตอบ
ว่า “ก็พระราชแห่งยมนา (หรือยมโลก) อย่างไรเล่า
เต็มท่ายืนอยู่ แะปึก” นักศึกษากับทหารมาถึงริมแม่น้ำ
ทหารทั้งสองได้ผลักดันนักศึกษาตกลงไปในน้ำ นักศึกษา
ตกใจตื่นเลยได้รู้ว่า ตนได้ตายไปตั้ง ๓ วันแล้ว

ครั้นเมื่อนักศึกษาหายดีแล้ว ก็ได้เดินทางมายัง
เมืองไซล และได้เที่ยวหาบ้านที่ราชายมนาออกมา เมื่อ
ถามอย่างถี่ถ้วนรอบคอบแล้ว ก็ได้รู้ว่าเป็นบ้าน
ของบักยูจริง บักยูมีลูกชาย ๒ คน ในขณะนั้นเรียนจบ
การศึกษาแล้ว และกำลังรับราชการอยู่ นักศึกษาไปขอ
พบลูกชายของบักยู แต่คนเฝ้าประตูไม่ยอมให้เข้า นัก-
ศึกษาเลยต้องยืนอยู่หน้าประตูแดงอย่างสิ้นหวัง จนกระทั่ง
ตะวันตกดิน จึงได้มีคนใช้ชราคนหนึ่งออกมาจากภายในบ้าน นักศึกษาจึงได้ไปขอร้องกับคนใช้ชราคนนั้น เพื่อ
ขอพบเจ้านายของเขา คนใช้นั้นกลับเข้าไปแจ้งให้นาย
ทราบ และนายก็สั่งให้พาตัวเข้าไป เมื่อเข้าไปถึง นัก
ศึกษาก็ได้เห็นชายสองคนนั่งอยู่ คนทั้งสองบอกให้นักศึกษา

หนึ่ง แล้วก็ถามว่า เป็นใคร มีฐานะอะไร นักศึกษาก็ได้เล่าเรื่องที่ตนได้ไปพบท่านบักอู ที่เป็นราชาแห่งยมนา และท่านได้ใช้ให้ตนมาจัดธุระให้ท่านตั้งส่งมานั้น

คนทั้งสองฟังอยู่หน้อยยังไม่ทันจบ ก็เกิดบันดาลโทสะว่า นักศึกษานั่นว่า

“เจ้าหนูไล่กานี้ บังอาจอย่างไรจึงเข้ามาในบ้านของเรา และมาพูดเรื่องอย่างนี้ ล้วนแต่เป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ เอาตัวออกไป”

คนทั้งสองตะเบ็งเสียงเรียก คนใช้ ให้มา เอาตัวนักศึกษาออกไป แต่ก่อนไปนักศึกษาได้พูดขึ้นว่า “ข้ามีหลักฐานนะ ถ้าไม่ได้เป็นไปตามหลักฐานนี้ จึงค่อยเอาตัวข้าออกไป” คนทั้งสองฟังหลักฐานที่นักศึกษาอ้างแล้วอคประหลาดใจไม่ได้ จึงให้เอาหนังสือประวัติศาสตร์เล่ม ๓ ลงมาเปิดดู และปรากฏว่า หัวกระตุ่มที่กล่าวถึงนั้น อยู่ในหนังสือเล่มนั้นจริง ๆ ไม่ผิดพลาดเลย และยืนยันได้ว่าเป็นหัวกระตุ่มที่หายไป หลังจากทีบิดาถึงแก่กรรมแล้วจริง ทั้งที่เขาพยายามหากันอย่างไรรักหาไม่พบ

เมื่อได้รับเรื่องราวที่พิสูจน์ได้ว่า จริง ลูกชายของบักอูก็ได้ทำพิธีไว้ทุกข์ พวกผู้หญิงในครอบครัวได้มา

สอบถามรายละเอียดต่าง ๆ จากนักศึกษา แล้วก็ไปจัดแจง
เย็บเสื้อคลุม เมื่อเสร็จแล้วก็เลือกเอาวันหนึ่งเป็นวันทำ
พิธีบวงสรวงอุทิศเสียไปให้ปักกู ตามที่ปักกูได้ส่งมา

สามวันต่อมาจากวันที่ทำพิธี นักศึกษาได้ฝน และ
คนในครอบครัวปักกูก็ฝนเช่นเดียวกันว่า ราชานั่งยมนา
ได้มาขอพบทุกคนที่จัดทำเสื้อใหม่ให้ ลูกชายของปักกูก็
เลยแน่ใจในตัวนักศึกษา และได้เอาตัวนักศึกษานั่นอยู่ด้วย
ทั้งยังได้ปรนนิบัติอย่างดีด้วยความเคารพนับถือ
และนักศึกษาก็เลยได้กลายเป็นเพื่อนสนิทกับลูกชายของ
ปักกูอย่างแน่นแฟ้นตลอดไป ปักกูก็กล่าวนี้ เขากล่าวว่า
มีตัวจริง เป็นเหลนของอำมาตย์ปักโงม เมื่อมีชีวิตอยู่
เป็นคนซื่อสัตย์และยุติธรรม ซึ่งมีคนให้เกียรติยกย่อง
อย่างสูง

๕ เสอวเศษ (นิทานชาวโบฮีเมีย)

ครึ่งหนึ่งยังมีผิวเมือกหนึ่งอยู่ด้วยกันมานานก็ยัง
ไม่มีลูก เมียเป็นทุกข์หนักหนากลัวว่าจะไม่มีลูกเลย ก็ได้แต่
ถอนใจว่า มีลูกไม่ได้เรื่องสักคน! ยิ่งคิดว่าไม่มีลูกเสียเลย
แต่ไม่ช้าไม่นานความปรารถนาของนางก็มีผล ก็ได้อะ
ลูกชายคนหนึ่งซึ่งพ่อแม่ตั้งชื่อให้ว่า โตเมก เมื่อโตเมก
เติบโตขึ้น ก็ได้เป็นเด็กแข็งแรงเป็นพิเศษ อายุเพียง ๑๒
เท่านั้นก็สามารถถอนต้นสนขนาดใหญ่ขึ้นมาได้ แล้ว
ก็แบกมาเอากลับบ้านได้อย่างง่ายดายเหมือนแบกฟาง
แต่เมื่อโตเมกแข็งแรง โตเมกก็นึกด้วย จนพ่อเห็นที
จะเลี้ยงไม่ไหว วันหนึ่งจึงพูดแก่ลูกชายว่า

“นี่นะ โตเมก กรอบครัวเรากำลังลำบากยากจน
พ่อหาได้ไม่พอจะซื้ออาหารให้เจ้ากินได้พอ เจ้าจงไป
แสวงโชคในโลกนี้เอาเองเถิด”

ไต้ยีนพ่อพูดเช่นนั้น โต้เมาก็เก็บข้าวของห่อแล้ว ก็ออกจากบ้านอย่างรวดเร็วเพื่อไปเที่ยวหางานทำ เมื่อไปถึงที่แห่งหนึ่ง เจ้าของบ้านต้องการจะจ้างเป็นลูกจ้างในฟาร์ม แต่ยังไม่ทันข้ามวัน โต้เมาก็ถูกไล่ออกไปแล้ว เพราะกินจุเกินไป โต้เมาก็เดินต่อไปจนมาถึงโรงสีแห่งหนึ่ง จึงเข้าไปขอร้องงานทำ พร้อมกันนั้นก็บอกเจ้าของโรงสีว่า

“ข้าทำงานได้เท่ากับคน ๗ คนนะ แต่ข้าก็กินจุเท่ากับคน ๗ คนกินเหมือนกัน”

“เรื่องนั้นนะไม่ทำให้ข้าเดือดร้อนหรอก ข้ามองดูแล้วว่าข้าไม่มีวันขาดทุน” เจ้าของโรงสีพูดแล้วก็ให้โต้เมกเป็นคนคุมเครื่องโรงสี แต่ไม่ทันข้ามวันก็ปรากฏว่าโต้เมกกินขนมปังที่หนึ่งถึง ๑๐๐ ปอนด์ กินซูปรังซามเปลและข้าวฟ่างเปียกอีกหม้อใหญ่ แม้กระนั้นเมื่อเจ้าของโรงสีถามว่า ยังหิวอีกหรือ โต้เมกก็ตอบว่า ถ้าเติมให้อีกสักจะยินดีมาก แล้วก็เขมือบขนมปังก้อนหนึ่งกับเนยอีกปอนด์หนึ่งอย่างรวดเร็ว แล้วบอกนายจ้างว่า “ตอนนี้อิ่มแล้ว” ซึ่งเมื่อเจ้าของโรงสีบอกว่ายินดีที่ได้ยินคำนั้นแล้วก็หันไปเอ็ดคั่วที่ไปจ้างคนกินจุอย่างนี้มาทำงาน ไม่

ข้าก็คงจะกินสิ่งที่ตนสะสมไว้จนหมดจนสิ้นเป็นแน่ นาง
 บ่นผิวทุกว่าวันจนผิวทนไม่ได้ ต้องไล่โตเมกออกจากบ้านไป

โตเมกออกจะเดือดร้อนมากคราวนี้ แต่เมื่อออก
 จากบ้านเจ้าของโรงสีไปไม่ไกลเท่าไร ก็ได้พบชายแปลก
 หน้าเขาคคนหนึ่งซึ่งเป็นนายพราน พรานถามว่า “ทำไม
 คุณเศร้าสร้อยนักล่ะ พ่อหนุ่ม” โตเมกก็ได้เล่าให้นายพราน
 ฟังว่า ตนตกงานทีไร ก็เพราะการกินจุของตน เพราะ
 ฉะนั้นการจะหางานใหม่ทำจึงออกจะมีหวังน้อย นายพราน
 ก็บอกว่า

“ตามข้ามาซิ ถ้าเจ้าทำงานให้ข้า ๗ ปีละก็ ข้าจะ
 ให้รางวัลที่จะทำให้เป็นประโยชน์ แก่อนาคตของเจ้าทีเดียว
 แหะละ”

โตเมกเดินตามชายแปลกหน้าไปอย่างดีใจ และ
 ชายแปลกหน้าก็ได้บอกในทันใดนั้นว่า ตนเองนี่คือปีศาจ
 ร้ายเมืองนรก ปีศาจพาโตเมกไปยังนรก และงานที่มอบ
 ให้ทำนั่นก็คือ คุณแลหม้อทุกใบที่ตึงบนไฟให้ไฟติดอยู่ตลอด
 เวลา โตเมกต้องวิ่งคูลหม้อใบหนึ่งแล้วต่อไปยังหม้ออีกใบ
 หนึ่งเรื่อยไปตลอดทั้งวัน นับว่าเป็นงานที่คุณเหมือนจะง่าย

พอทำได้ และโตเมกก็ได้อาหารตามต้องการ ทั้งไม่เคย
ถูกบริภาษจากนายใหม่เลย

โตเมกคงรับใช้นายใหม่ต่อไปโดยไม่ใส่ใจเรื่อง
เวลา พอขึ้นเช้าได้คิดว่าเพิ่งจะครบปีแรก แต่ที่ไหน
ได้ ครบ ๗ ปีเข้าไปแล้วซิ วันหนึ่งขณะที่โตเมกกินผ่าน
หม้อใบหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงร้องครวญครางอย่างน่าสงสารที่
สุดดังมาจากในหม้อ โตเมกอดแปลกใจไม่ได้ว่าเป็นเสียง
อะไร จึงค่อยๆ เปิดฝาหม้อเผยอขึ้น และได้มีนกเขากว
น้อยสีขาวบินถลันออกมา แล้วมาเกาะบ่าโตเมกพลางร้อง
ขอว่า “ปล่อยข้าไปเถอะ ได้โปรดเถอะนะ ปล่อยข้าไป”

“อ้าว แล้วนายข้าเขาจะว่าอย่างไรเล่า ถ้ารู้ว่า
เจ้าบินหนีไปแล้ว”

“อย่าร้อนใจไปเลยนะ เขามิ่่นึกถึงข้าหรอก
ปล่อยข้าไปเถิด” นกวิงวอน โตเมกก็เลยปล่อยนกตัวขาว
สวยงามนั้นไป แต่ก่อนจะบินไปนั้น นกได้ขอบคุณโตเมก
และพูดว่า

“งานในหน้าที่ของท่านครบกำหนดแล้ว โตเมก
ท่านจงฟังคำแนะนำของข้านะ คืออย่าไปยอมรับเงิน ไม่
ว่านายท่านเขาจะพูดว่าอะไร ท่านต้องเข้^๕ให้เขาให้เสีย

ที่ขาดกระรุ่งกระริ่งตัวที่แขวนไว้ข้างประตูนั้นแก้ท่านให้ได้
เทียวนะ”

“อะไรนะ” โตเมกร้องลั่น “ข้าทำงานมา ๗ ปี
แล้วไม่ได้อะไร ได้แต่เสื้อเก่าขาดรุ่งริ่งตัวนั้น”

“ทำตามที่เขาบอกก็แล้วกันโตเมก แล้วท่านจะ
ไม่เสียใจเลย” นักเขาค้วนัยบอกโตเมกแล้วกล่าวคำอำลา
บินจากไป

ต่อมาไม่นาน นายปีศาจของโตเมกก็มาบอกโตเมก
ว่า โตเมกทำงานครบ ๗ ปีแล้ว และถามโตเมกว่า “จะ
ต้องการอะไรเป็นรางวัลเล่า”

“ไม่อยากได้อะไรหรอก อยากได้แต่เสื้อตัวที่
แขวนไว้ข้างประตูนั้นนะ”

“ไม่ได้หรอก ข้าจะให้ทองตังกระสอบทีเดียว ถ้า
อยากจะได้ละก็ แตะเสื้อตัวนั้นไม่ใช่สำหรับเจ้านั้น”

แต่โตเมกก็ยังยืนยันจะเอาเสื้อตัวนั้นให้ได้ จะ
ให้ของอื่น ไม่ว่าอะไรเป็นไมยอมรับทั้งนั้น เมื่อนายของ
โตเมกเห็นโตเมกไม่ยอมเปลี่ยนใจ ก็จำต้องให้เสื้อนั้นมา
ด้วยที่ทำอีก ๆ เอออ ๆ ไม่เต็มใจ พอได้เสื้อมา โตเมกก็
เอามือลูบกระเป๋าสีเสื้อ พอยกมือขึ้นก็ควักเงินเหรียญขึ้น

มาเต็มกำมือ เห็นเช่นนั้นโตเมกอุทานออกมาว่า “วิเศษ
แท้” แล้วหัวเราะว่า ลานายกลับบ้าน

ขณะที่โตเมกเดินใกล้บ้านเข้ามาใน พ่อของโตเมก
กำลังยืนอยู่หน้ากระท่อม เมื่อเห็นโตเมกยังคงสวมเสื้อขาด
รุ่งริ่งก็อดไม่ไหวไม่ได้ ร้องลั่นว่า “เจ้าลูกไม่ไ้เรื่อง
ขเกียจสันหลังยาว เจ้าหายไปตั้ง ๗ ปีกว่า แล้วกลับมาโดย
ไม่มีอะไรดีขึ้นที่แสดงว่าเจ้าได้ทำงานหนัก มีแต่ผ้าขาว
อยู่บนหลัง เคยมีพ่อคนไหนเลี้ยงลูกที่ใช้การไม่ได้อย่างนี้
บ้างไหม”

พูดแล้วก็ทำท่าราวกับจะไล่โตเมกไปเสีย แต่
โตเมกไม่ยอมไป พูดแก่พ่อว่า

“สงบใจเสียบ้างเถอะพ่อ ไม่ช้าพ่อก็จะรู้ว่า
เสื้อรุ่งริ่งเป็นผ้าขาวของข้านแหละ มีค่ายิ่งกว่าอาณาจักร
เสียอีก”

ในอาทิตย์ต่อๆ มา โตเมกได้สร้างบ้านใหม่ให้
พ่อแม่กับเพื่อนบ้านอีกหลายคน ชาวที่โตเมกมีใจคอกว้าง
ขวางนี้แพร่ไปถึงพระกรรณพระราชฯ พระราชารู้สึกไม่
ค่อยสบายพระทัย ทรงตะโกนออกมาอย่างพิโรธว่า “ไม่
ข้ามันคงจะตงตัวมันเป็นพระราชสาละกรมึง” แล้วก็ส่ง

กองทหารไปจับตัวโตเมกมาขังไว้ แต่ความมั่งคั่งไม่มีที่
สิ้นสุดของโตเมกก็ได้ช่วยโตเมกไว้ โดยไม่มีใครยอมจับ
โตเมก พระราชาทรงเห็นว่า จะเอาชนะโตเมกโดยวิธี
ไม่ได้ จึงต้องใช้วิธีประนีประนอม บรรดาเพื่อนฝูงและ
พ่อแม่ของโตเมกต่างก็อกตใจที่พระราชาโปรดให้โตเมก
เข้าเฝ้า

พระราชาทรงต้อนรับโตเมกอย่างดีทักๆ ที่โตเมก
สวมเสื้อขาดรุ่งริ่งเช่นนั้น พระราชาตรัสว่า

“ข้าเต็มใจจะยกลูกสาวข้าให้แต่งงานกับเจ้า ถ้าเจ้า
จะสัญญาว่าจะทำให้ห้องพระคลังของข้ามีทองเต็มบริบูรณ์
อยู่ตลอดเวลา”

“ข้าพระองค์ขอสัญญาพะย่ะค่ะ” โตเมกตอบ

ขณะนั้นผู้ที่เสียใจและเสียค่าย มีอยู่เพียงผู้เดียว
ผู้นั้นคือบศารายแห่งนรก ที่จำต้องให้เสื้อแก่โตเมก เลย
ทำให้โตเมกพ้นอำนาจของตนไป

กวางขาว (นิทานยุโรป)

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชากับพระราชินีซึ่งทรงรักกันมาก แต่ก็หาความสุขไม่ได้ เพราะไม่มีโอรสธิดาเลยสักองค์ วันหนึ่งพระราชินีกำลังประทับอยู่ที่ข้างหน้าต่างในอุทยานแต่ลำพัง ก็ได้ทอดพระเนตรเห็นปั่วตัวใหญ่ตัวหนึ่งกำลังไถ่มาบนก้อนหินข้าง ๆ พระองค์ ปั่วตัวนั้นพูดขึ้นว่า

“ข้าแต่พระราชินี ข้ามาที่นี่เพื่อจะช่วยให้ความปรารถนาในพระทัยของพระองค์เป็นผลสำเร็จ แต่ก่อนอื่นขอให้ข้าพาพระองค์ไปยังวังที่ประทับของนางฟ้า ซึ่งคนธรรมดาแลไม่เห็น เพราะห่อหุ้มด้วยหมอกหนาทึบ ถ้าเสด็จถึงที่นั่นแล้ว พระองค์จะทรงทราบอะไรๆ หลายอย่าง ขอเพียงให้ไวใจข้าเท่านั้น”

พระราชินีทรงตะลึงงัน เพราะไม่เคยนึกว่าไคยินปั่วพูด แต่แล้วก็พอพระทัยถ้อยคำของปั่ว จึงทรงยื่นพระหัตถ์ให้ แต่ผู้ที่จับพระหัตถ์พระองค์หาใช่ปั่วไม่ กลายเป็นหญิง

ชราาร่างเล็กแต่งกายสวยเก๋สีแสดกับสีขาว มีริบบิ้นเขียวผูก
ผมสีเทาไว้ แต่น่าแปลก ที่เสื้อผ้าของหญิงชราไม่ได้เปียก
น้ำเลย หญิงชราพาพระราชินีเสด็จไปตามหนทางซึ่ง
พระองค์ทรงเคยเห็นกันตา แต่มาวันนี้ทุกอย่างแปลกไป
คือแทนที่จะมีแต่กิ่งไม้ที่มีเรียวหนาม กลับมีกิ่งกุหลาบ
ห้อยย้อยอยู่เหนือพระเศียร ส่วนบนดินก็ล้วนแล้วไปด้วย
ดอกไวโอลิน และไม้เตี้ยต้นสั้นๆ เบียดกันแน่น จน
กระทั่งเที่ยงวันแล้ว แดดก็ยังไม้อร้อนมาก พอสุดทางเดิน
ก็มีแสงมาจากสิ่งหนึ่ง ซึ่งทำให้พระเนตรพราวพราย จน
พระองค์ต้องบึ้ง พระเนตร และลอบมอง ตามหว่างนิ้วมือ
พลาถามหญิงชรานำทางว่า “อะไรนั่นละ”

“วังนางฟ้าทะเลเพคะ เนอะ นางฟ้าเสด็จมา
ต้อนรับพระองค์แล้ว”

พอพุดจบ ประตูก็เปิดออก และนางฟ้าทั้งหกก็
เสด็จออกมา แต่ละองค์ทรงถือดอกไม้ทำด้วยเพชรพลอย
ซึ่งเหมือนจริงเสียจนต้องจับดูจึงจะรู้ว่าไม่ใช่ของจริง นาง
ฟ้าทั้งหกตรัสว่า

“ข้าแต่พระราชินี ข้าทั้งหลายไม่ทราบจะขอบคุณ
อย่างไรจึงจะสมกับที่ทรงไว้วางพระทัยเสด็จมาถึงที่นี่ ข้า

รู้สึกเป็นสุขที่จะทูลพระองค์ว่า พระองค์จะทรงได้ลูกสาว
ในไม่ช้าแล้ว”

พระราชินีแทบจะสิ้นสติด้วยความปิติยินดี ที่ได้
ทรงฟังข่าวเช่นนั้น เมื่อทรงควบคุมสติได้แล้ว ก็ตรัสขอบ
คุณนางฟ้าทั้งหลาย พร้อมทั้งขอลาเสด็จกลับ เกรงพระ-
ราชาจะตกพระทัยที่ทรงหายไปนาน

ไม่ช้าไม่นาน พระราชินีก็ทรงได้พระธิดาจริงดัง
นางฟ้าทูล พระราชาและพระราชินีจึงทรงตั้งชื่อพระธิดา
ว่า เจ้าหญิงเคซีเร ก็หมายว่าเป็นที่ปรารถนา ดังที่ทรง
ปรารถนามาก่อนหน้าคงหาบมาแล้ว ครั้นต่อมาพระราชินี
ทรงรำลึกถึงนางฟ้าทั้งหลาย จึงทรงนำดอกไม้เพชรพลอย
นั้นมา และออกนาม ทันใดนั้นนางฟ้าแต่ละองค์ก็ทรง
ปรากฏร่างขึ้น ต่างมีพาหนะเทียมด้วยนกบ้าง กาบ้าง นก
ยูงบ้าง แต่เจ้ากรรม พระราชินีทรงลืมนามนางฟ้าผู้
พระคุณ ขณะที่ทุกคนกำลังยืนรายล้อมรอบเม้าะที่เจ้าหญิง
เคซีเรกำลังบรรทมหลับอยู่ ก็ได้มีลมเย็นเฉียบพัดเข้ามา
ในห้อง เมื่อทุกคนต่างเหลียวดูด้วยความแปลกใจ ก็ได้
เห็นนางฟ้าผู้ซึ่งกำลังสำแดงร่างสูงใหญ่จนจดเพดาน แล้ว
ก็เปล่งเสียงออกมาดังลั่น เสียงนั้นสนั่นด้วยความแก่นเคื่อง
นางฟ้าพูดว่า

“สมชายเสียเลยนะ เมื่อถึงคราวพระองค์ก็เดือดร้อน ใครเป็นผู้ปลอบประโลมพระองค์ ใครเป็นผู้พาพระองค์ ไปวังนางฟ้า และพาเสด็จกลับ แล้วยังไม่ได้รับความขอบคุณ”

พระราชินีทรงตกพระทัยจนไม่ทราบจะหาถ้อยคำ ไตมาแก้ตัว บรรดานางฟ้าทั้งหลายต่างพากันช่วยพูดขอ โทษแทนให้ และขอให้นางฟ้าปูลอทรูปจากปูมาเป็นร่าง มนุษย์ธรรมดา เพื่อให้ใครๆ เห็นว่าสวยงามเพียงไร นาง ฟ้าปู้ได้รับคำเยินยอก็ก่อใจอ่อนลง จึงกล่าวว่า

“โอเอละ ข้าจะไม่ลงโทษเจ้าหญิงถึงตายหรอก แต่จะต้องให้ชดใช้ความผิดที่พระมารดาทรงกระทำ นั่นก็ คือ ถ้าหากปล่อยให้เจ้าหญิง देखได้แลเห็นแสงตะวันก่อน พระชนมายุครบ ๑๕ พระองค์จะต้องได้รับความทุกข์ ทรมาณอย่างสาหัส บางทีอาจจะถึงแก่ชีวิตด้วย”

หลังจากนั้นก็หายวับไป บรรดานางฟ้าก็ได้นำ เพลอบโยนพระราชินี พร้อมทั้งแนะนำให้สร้างสถานที่ที่จะ ทำให้เจ้าหญิงปลอดภัยตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ ดังนั้นพระ ราชินีจึง โปรด ให้สร้าง หอคอย หินอ่อนอัน สวยงาม ติดกับ กำแพงของพระองค์ แต่ที่แปลกพิสดารกว่าของใครๆ ก็คือ หอคอยนี้ไม่มีหน้าต่างประตูก็ยังทำต่ำลงไปในดิน ซึ่ง

ไม่มีทางที่แสงตะวันจะส่องเข้าไปได้ ได้แต่ใช้เทียนจุด
จึงได้สว่าง ไสวไปทั่วห้อง และตลอดเวลาเกือบ ๑๕ ปี
บรรดานางฟ้าได้มาดูแลเจ้าหญิงเดซีเรย์ตลอดเวลา เล่น
ต๋วยบ้าง สอนบ้าง เพื่อว่าวันใดที่เจ้าหญิงได้มีโอกาสแล
เห็นแสงตะวัน เจ้าหญิงจะได้ไม่ล้าหลัง ธิดาพระราชินี
ในเรื่องต่างๆ ที่จะทำให้มีเสน่ห์และปราศจากที่ติ นางฟ้า
เหล่านั้นทรงรักใคร่เจ้าหญิงเดซีเรย์นัก และที่รักเจ้าหญิง
มากที่สุดก็คือนางฟ้าทูลิป เมื่อใกล้เวลาที่พระชนมายุ
เจ้าหญิงจะครบ ๑๕ นางฟ้าทั้งหลายต่างไม่สบายใจ เกรง
เรื่องร้ายเรื่องอุบัติเหตุที่มีไว้รู้ล่วงหน้าจะเกิดขึ้น นางฟ้า
ทูลิปทูลพระราชินีว่า

“อย่าให้เจ้าหญิงคลาดสายตาเลยที่เดียว ในขณะที่
นี้ควรจะได้วชิรรูปเจ้าหญิง ส่งไปยังพระราชประเทศไกล
เคียง เพื่อว่าพระราชินีเหล่านั้นจะได้เห็นว่าเจ้าหญิงทรง
โฉมเลอเลิศเพียงใด จะได้จัดการมาสู่ขอให้โอรสของตน”

เมื่อภาพเจ้าหญิงเดซีเรย์ส่งไปตามคำแนะนำของ
นางฟ้าทูลิป บรรดาเจ้าชายบ้านเมืองไกลเคียงเหล่านั้นต่าง
พากันหลงใหลพระรูปโฉมเจ้าหญิงเป็นอย่างยิ่ง และมีอยู่
องค์หนึ่งซึ่งมีพระอาการหนักกว่าองค์อื่นๆ คือ ไม่ยอมคิด

ถึงเรื่องใดทาง^{๕๕}นี้ ไม่ยอมแม้จะออกจากห้องบรรทม ได้แต่
เฝ้าชมโฉมภาพ^{๕๖}นั้นตลอดทั้งวัน ๆ ซึ่งทำให้พระราชาทรง
แปลกพระทัยยิ่งนัก เพราะตามธรรมดาเจ้าชายมักจะต้อง
เสด็จไปล่าสัตว์หรือล่านกด้วยเหยี่ยว และที่^{๕๗}ทำให้พระราช
าทรงวิตกกัง^{๕๘}ขึ้นก็เพราะบังเอิญไปทรงได้ยินพวกข้าราชการบริ
พาร๒ คนคุยกันว่า เจ้าชายเห็นจะเสียสติ พระราชาจึงรีบ
เสด็จไปเยี่ยมเจ้าชาย ทันทีที่เจ้าชายทรงเห็นพระบิดาเสด็จ
มา ก็ทรงโผล่ไปคุกเข่าแทบพระบาทพระบิดาพลางทูลว่า

“ลูกต้องหมั้นกับผู้หญิงที่ลูกไม่ได้รักใคร่ ทำให้
ลูกมีความทุกข์เหลือเกิน ถ้าหากพระบิดาไม่ยอมให้ลูก
ถอนหมั้นและไปสู่ขอเจ้าหญิงเคซิเรแทนที่ละก็ ลูกคงต้อง
ตายด้วยความทุกข์ระทม แต่ก็ยังดีกว่ามีชีวิตอยู่ต่อไป”

ถ้อยคำเหล่านั้นทำให้พระราช^{๕๙}าไม่พอพระทัย เพราะ
การถอนหมั้นและเลิกสมการแต่งงานนั้น อาจจะต้องถึง
กับทำศึกกันอย่างดุเดือดเป็นเวลายาวนานก็ได้ ดังนั้น
พระองค์จึงไม่ทรงตอบโต้ว่าประการใด เสด็จกลับไปทันที
โดยหวังว่าอีกไม่กี่วันเจ้าชายก็คงจะได้สติ แต่ผลิตคาด อา
การของเจ้าชายกลับทรุดลง จนกระทั่งพระราช^{๖๐}าต้องทรง
รับปากว่าจะส่งทูตไปยังบ้านเมืองของเจ้าหญิงเคซิเรโดยด่วน

ข่าวนี้ทำให้เจ้าชายหายประชวรทันทีทีเดียว พร้อมกันนั้นก็ทรงคิดถึงรายละเอียดเกี่ยวกับเสื้อผ้า ม้า รถ ที่จะต้องเข้ากระบวนทูตซึ่งมีชื่อว่าเบคาซิก ให้หรูหราที่สุดเท่าที่จะทำได้ ที่จริงพระองค์อยากจะปลอมตัวเป็นพวกมหาเล็กเข้าไปในกระบวนด้วย แต่พระราชินีไม่โปรดอนุญาต เจ้าชายจึงทรงทำได้แต่ท่องเที่ยวไปทั่วบ้านทั่วเมือง เพื่อหาของที่สวยงามและหายากไปถวายเจ้าหญิง ท้ายที่สุดสิ่งที่พระองค์ทรงฝากไปพร้อมกับของขวัญก็คือ ภาพของพระองค์เอง ที่ทรงแอบให้ช่างเขียนในราชสำนักเขียนถวาย

พระราชากับพระราชินีทรงต้อนรับทูตอย่างเต็มทึ่สมเกียรติ และทรงปรารภจะให้ทูตได้เห็นเจ้าหญิงเคซีเรด้วยซ้ำไป แต่นางฟ้าทูตปัดค้านไว้ ทั้งยังให้ยืนยันแก่ทูตว่า เจ้าหญิงจะทรงเข้าพิธีเสกสมรสก่อนที่พระชนมายุจะครบ ๑๕ ไม่ได้ มิฉะนั้นจะเกิดเหตุร้ายแก่เจ้าหญิง ทูตได้ฟังเช่นนั้นอดแปลกใจและผิดหวังไม่ได้ แต่จะขัดขึ้นถ้อยคำของนางฟ้าก็ไม่ได้ จึงได้แต่ถวายรูปของเจ้าชาย และพระราชินีก็ได้ประทานให้เจ้าหญิง พร้อมทั้งตรัสว่า เจ้าหญิง จะต้องเสกสมรสกับเจ้าชายองค์นี้ในเวลาอีก ๓ เดือนข้างหน้า ต่อจากนั้นก็ให้มหาเล็กนำของขวัญของ

เจ้าชายมาถวาย เจ้าหญิงพอพระทัยสิ่งเหล่านั้นเป็นอันมาก
แต่พระราชินีทรงสังเกตเห็นว่า พระเนตรของเจ้าหญิงมัก
จะมองผ่านสิ่งสวยงามทั้งหมดนั้นมาจ้องจับที่รูปเจ้าชายอยู่
เสมอ

ฝ่ายทูตเบคาซิกรีบนำข่าวกลับไปทูลพระราชาและ
ก็เกิดเหตุอีกคือ เจ้าชายทรงผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง พระองค์
ทรงคิดว่าเจ้าหญิงจะเสด็จมาพร้อมกับทูตในครั้ง^{๕๕}นี้ แต่แล้ว
กลับจะต้องคอยอีกถึง ๓ เดือน เจ้าชายจึงกลับประชวรตั้ง
เดิมอีก ทรงตรัสว่า “ถ้าต้องให้คอยอีกถึง ๓ เดือนจึงจะได้
แต่งงานกับเจ้าหญิงละก็เป็นตายแน่” เมื่อเป็นเช่นนั้น
พระราชาจำต้องส่งทูตกลับไปใหม่ ขอบพระทานอนุญาตให้
เจ้าหญิงเดินทางมาเสกสมรสในที่นี้ ในราชสารพระราชา
ทรงลงท้ายว่า “ถ้าหากไม่ชราเท่านี้คงจะได้เดินทางมาขอ
ร้องด้วยตัวเอง” ด้วยเหตุ^{๕๖}นี้^{๕๖} พระราชาและพระราชินีจึง
จำต้องไปแจ้งแก่เจ้าหญิง ข่าวที่เจ้าชายประชวรทำให้
เจ้าหญิงแทบจะประชวรตามไปด้วย แต่แล้วก็ได้ทรงคิด
หาหนทางที่จะหลีกเลี่ยงให้พ้นคำสาปของนางฟ้าปู้ ใน
ที่สุดก็ทรงคิดออก คือให้สร้างรถที่มีชีวิตไม่ให้แสงตะวัน
เข้าได้ เข้ามารับถึงห้องของเจ้าหญิง แล้วก็เดินทางตอน

กลางคืนตลอดทั้งคืน ให้ถึงพระราชวังของเจ้าชายในตอน
ก่อนรุ่ง และต้องสร้างห้องใต้ดินที่นั่นไม่ให้แสงตะวันเข้า
มาได้ ทุกคนพากันสรรเสริญความฉลาดหลักแหลมของ
เจ้าหญิง และต่อมาอีกไม่กี่วัน ทุกสิ่งก็เสร็จเรียบร้อย
รถเจ้าหญิงบุด้วยกำมะหยี่สีเขียว มีลวดลายดอกกุหลาบปัก
ด้วยเงิน รถคันนี้ไม่มีหน้าต่าง แต่นางฟ้าทุลปก็ได้อ
จัดการให้มีแสงเรือง ๆ ไม่มีใครทราบว่ามีมาจากไหน

พระราชินีโปรดให้เอากลอนติน นางสนองพระ-
โอรสตามเสด็จ มีนางกำนัลเชรีแซ็ตพร้อมด้วยมารดาไป
พร้อมกันด้วย เชรีแซ็ตผู้หนึ่งบังเอิญได้เห็นรูปเจ้าชายเข้า ก็
หลงรัก และบังเกิดความรักเจ้าหญิงเดซีเรอย่างเหลือ
เกิน ทั้งนางฟ้าน้ำพุที่เป็นแม่ทูนหัวของเจ้าหญิงเนราคู่
หมั้นเดิมของเจ้าชายก็ยังโกรธกริ้วแทนเจ้าหญิงเนรา จึง
ได้มานั่งขวาง ๆ เชรีแซ็ตโดยไม่มีใครเห็นตัว แล้วก็ใส่
ความกิตขั้วร้ายลงไปในใจของเชรีแซ็ต ทั้งเชรีแซ็ตและ
มารดาารู้ว่า เจ้าหญิงจะเห็นแสงตะวันไม่ได้ ในขณะที่
เดินทาง รถผ่านป่าทึบไม่ได้เห็นแสงเดือนแสงดาว มา
ตลอดเวลาหลายวัน จนเหลืออีก ๑๒ ชั่วโมงเท่านั้นก็จะ
ถึงพระราชวัง เชรีแซ็ตกับมารดาก็ได้ช่วยกันใช้มีดคม ๆ

ที่นำมาถวายเจาะรูตรงข้างๆ รถ ขณะรถอยู่ในป่า ทุกแห่ง
มีตมิด จึงไม่มีใครรู้เห็นการกระทำของคนทั้งสอง ครั้น
รถผ่านพ้นไม้ต้นสุดท้ายในป่า โผล่ออกมาสู่ที่โล่ง ตะวัน
ขึ้นพอดี แสงตะวันได้ส่องมาตามช่องนั้น นับเป็นครั้งแรก
ที่เจ้าหญิงทอดพระเนตร ลำแสงที่ส่องมา ตามช่องนั้นอย่าง
ฉับพลัน ทันใดนั้นประตูรถก็เปิดผางออกไปเหมือนมีคน
เปิด แล้วก็มีกวางขาวเผ่นออกจากรถ และก็หายเข้าไป
ในป่าในพริบตาหนึ่ง เอเกลนตินเห็นเช่นนั้นจึงโคตออกจาก
รถตามไป มีทหารองครักษ์ตามมาห่าง ๆ

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น เซริแซ็คกับมารดาต่าง
มองดูตากันด้วยความแปลกใจ พร้อมกันนั้นก็ตกใจที่
โอกาสดีมาถึงโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว จนแทบจะไม่เชื่อโชคของ
ตน สิ่งแรกที่ต้องทำก็คือรีบจัดการปิดช่องนั้นเสียให้
เรียบร้อย และทุกอย่างก็เรียบร้อยด้วยความช่วยเหลือของ
นางฟ้าน้ำพุโดยคนทั้งสองไม่รู้ตัว เซริแซ็ครีบถอดเสื้อ
ของตนออก และนำเสื้อของเจ้าหญิงมาสวม สวมมงกุฎ
เพชรลงบนหัวของตนด้วย

ครั้นรถมาถึงประตูเมือง ทหารกองเกียรติยศที่
พระราชอาโปรคให้มารับ ก็นำรถเจ้าสาวเข้าเมืองไป ไป

หยุดที่ห้องโถงใหญ่ ที่เบาะซีกจัดให้เป็นที่นั่งต้อนรับเจ้าสาว มีพวกขุนนางผู้ใหญ่อื่น ๆ มากอยต้อนรับอยู่ด้วย เมื่อเจ้าสาวปลอมลงจากรถเข้าสู่ห้องที่จุดไฟสว่างไสว คนเหล่านั้นก็โค้งคำนับและกล่าวว่าจะนำความไปทูลพระราชากับเจ้าชาย ฝ่ายเจ้าชายทรงกระวนกระวายใคร่ได้เห็นเจ้าสาว เมื่อถามพวกขุนนางเหล่านั้นว่า เจ้าหญิงสวยงามอย่างไร ขุนนางคนหนึ่งซึ่งกล่าวกว่าเพื่อนก็ได้ทูลว่า เห็นจะเป็นเพราะต้องเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย จึงไม่เหมือนในภาพ ถ้อยคำนี้ยังทำให้เจ้าชายอยากเห็นเจ้าสาวยิ่งขึ้น ดังนั้นแม้เจ้าชายจะยังทรงอ่อนเพลียแต่ก็ได้พยายามลงบันไดมา มีคนประคองสองข้าง และได้เข้ามาถึงห้องทันไต่ขึ้นพระราชอาสน์อย่างไกรสรเกรียวและชิงชัง เมื่อได้เห็นเชริเช็ต

“นี่มันต้องเป็นเรื่องหลอกลวงกันแน่ ๆ” พระราชาตรัส แต่แม่ของเชริเช็ตทำเป็นไม่สนใจ ไต่ขึ้นพระราชอาสน์และระบุว่า “นี่คือเจ้าหญิงเคซิเร และนี่คือกล่องเครื่องเพชรของเจ้าหญิง”

พระราชาทรงนิ่งไม่ตอบไม่เคลื่อนไหว เจ้าชายทรงมองดูเจ้าหญิง ก็ทรงเห็นด้วยกับพระบิดาว่าต้องเป็นเรื่องหลอกลวงกันที่ไหนสักแห่ง เพราะเจ้าสาวที่ยืนอยู่

ทรงหน้านั้น ไม่มีสิ่งใดเหมือนภาพเจ้าหญิงเคซิเรเลย เซรี-
 เช็ตตัวสูงกว่าเจ้าหญิง เสื้อของเจ้าหญิงที่เซรีเช็ตนำไป
 สวม จึงสั้นเตี้ยขึ้นไปไม่ยาวลงมาถึงข้อเท้า และตัวก็ผอม
 จนแลเห็นกระดูก นอกจากนั้นจมูกก็ใหญ่ ฟันก็มีรอยดำ
 นำเกลียดเต็มทน เห็นเช่นนั้นแล้วเจ้าชายก็มีอาการ
 เหมือนหนึ่งจะเป็นลม เบาซิกต้องวางร่างเจ้าชายลงบน
 ฟัน ทุกคนในที่นั้นต่างพากันมาช่วยดูแลเจ้าชาย ไม่มีผู้ใด
 สนใจใยดีหญิงทั้งสองเลย แม่ของเซรีเช็ตจึงพูดขึ้นว่า

“โอ เจ้าหญิง เราจากบ้านเมืองมาทำไมกันนะ
 พระบิดาของพระองค์คงจะต้องแก้แค้นที่ถูกดูถูกเช่นนั้น”

“โอเออะ แล้วข้าจะบอกให้พระราชารู้อเอง”
 พระราชาตรัสอย่างพิโรธเหลืออรัง “พระราชาทรงรับ
 ปากว่าจะส่งเจ้าสาวผู้ทรงโฉมมา แล้วกลับส่งแต่โครง
 กระดูกอย่างนี้มา คงเพราะอย่างนี้เองถึงต้องเก็บไว้ถึง
 ๑๕ ปี ไม่ยอมให้ใครแลเห็น ไปเอาไปให้ฟันทั้งสองคน”
 แล้วทรงหันมาตรัสสั่งทหารยามของพระองค์ “เอาไปขัง
 กุไว้ ข้าจะต้องสอบสวนเรื่องนี้ต่อไป”

ฝ่ายเจ้าชายทรงเศร้าโศกจนกระทั่งประชวร ไข้
 ชนสูงทำให้ต้องนอนชมอยู่ถึงหลายวัน พอก่อนทุกเวลาและ

มีกำลังขึ้นก็ได้แอบปรึกษากับเบคาซิก จะหนีไปหาที่อยู่ที
โคตเดียวสักแห่งหนึ่งไม่เกี่ยวข้องกับใคร ดังนั้นในคืนวัน
หนึ่งเมื่อท้องฟ้าพร่างพรายด้วยแสงดาว เจ้าชายกับ
เบคาซิกก็ได้ลอบหนีไปด้วยกัน เมื่อพระราชาทรงทราบ
ในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น ก็ถึงกับกันแสง แต่แล้วก็ค่อยเบา
พระทัยที่ทรงทราบว่าเจ้าชายเสด็จไปกับเบคาซิก เบคาซิก
คงจะดูแลเจ้าชายและพากลับได้โดยปลอดภัย

ข้างฝ่ายกวางขาวนั้น เมื่อผ่านลำธารน้ำและแล
เห็นตัวเองในน้ำก็อดแปลกใจไม่ได้ ตามตัวเองว่า “นี่
หรือเรา เจ้าหญิงเดซีเร แล้วเราจะมีรูปร่างอย่างนี้เรื่อย
ไปหรือ แต่กิตติชีวิตของเราคงจะไม่ยืนยาวไปนาน เพราะ
ในบ้านมีแต่สัตรูร้ายทั้งสี่ทั้งสิงห์” นางฟ้าทูลไปเมื่อทรง
ทราบข่าวร้ายที่เจ้าหญิงเดซีเรกลายเป็น กวางขาวไป
ก็ทรงเสียใจไม่ผิดกับแม่แท้ ๆ ที่เห็นลูกของตนเป็น ไปเช่น
นี้ และก็ทรงพยายามหาทางช่วย ไม่ให้กวางขาวเดซีเร
เดือดร้อนมากเกินไปนัก จึงได้ทรงนำทางให้เอแกลนติน
ตามมาถึงที่ที่กวางขาวกำลังเล็มหญ้าอยู่ พอได้ยินเสียง
ผิวเท้า กวางขาวก็เงยหน้าขึ้นและเมื่อเห็นผืนนก็เอแกลน-
ตินผู้ซื่อสัตย์ กวางก็ตรงเข้ามาสวัสดีอยู่กับนางของเอแกลนติน

ตอนแรกเอเกลนตินไม่ทราบว่า กวางนี่คือเจ้าหญิงเคซีเร
 ออกรู้สึกแปลกใจ แต่ด้วยเหตุที่เอเกลนตินรักสัตว์อยู่แล้ว
 จึงอุปโลภว่า กวางขาวอย่างรักใคร่ ทั้งยังพูดด้วยอย่าง
 อ่อนโยน ทันใดนั้นกวางขาวก็เงยหน้าขึ้นจ้องหน้าเอเกลน-
 ติน แล้วน้ำตากก็ไหล เห็นเช่นนั้นความกลัวของเอเกลนติน
 ก็วาบขึ้น จึงได้คุกเข่าลงในทันใดนั้น พละยกขาของ
 กวางขึ้นจูบที่ละข้าง ๆ แล้วก็ร้องให้รำพันว่า

“โอเจ้าหญิง เจ้าหญิงที่รักของข้า”

ถึงแม้เจ้าหญิงในร่างกวางขาวจะพูดไม่ได้ แต่ก็
 เข้าใจถ้อยคำของเอเกลนติน กวางขาวจึงได้เอาหัวสีไส
 กับหัวของเอเกลนติน ทั้งนายทั้งขาก็ได้อยู่ด้วยกันตลอด
 วันนั้นทั้งวัน กวางขาวได้พาเอเกลนตินไปในป่า ไปยัง
 ที่ที่มีลูกท้อกับลูกแพร์อยู่เป็นอันมาก กรันตกกลางคืน
 เอเกลนตินรู้สึกหวาดกลัวสัตรีร้ายในป่า เมื่อถามว่าไม่มี
 กระบอกมหรือธำไท ๆ ที่จะพกได้หรือ กวางขาวก็สั่นหัว
 แล้วทั้งสองก็ร้องให้กันด้วยความหวาดกลัว นางฟ้าทุลป
 เห็นเช่นนั้นจึงจำต้องช่วยเหลืออีกและได้ตรัสว่า

“ข้าไม่ว่าจะทำอย่างไร ให้คำสาปของนางฟ้า
 น้ำพุเสื่อมสลายไปได้ เพราะเรามีอำนาจกว่า แต่ข้าก็พอ

จะผ่อนหนักเป็นเบาได้ คือทำให้การลงโทษนั้นมีระยะเวลาสั้นเข้า ทั้งยังลำบากน้อยลง คือเมื่อตกค่าลง เจ้าหญิงจะคืนร่างเป็นคนดังเดิมได้”

ไคยีนเช่นนั้น เจ้าหญิงเคซีเรในร่างกวางขาวก็อดคิดใจ ถึงกับกระโดดโลดเต้นอย่างน่ารักตามแบบของกวาง นางฟ้าทรงเห็นแล้วอดยิ้มไม่ได้ ตรัสว่า “เดินตรงไปตามทางข้างหน้า แล้วจะมีที่ที่เจ้าหญิงจะพักได้” แล้วก็หายวับไป เอเกลนตินกับกวางขาวก็ได้เดินตรงไปตามทางที่นางฟ้าบอก และก็ได้มาถึงกระท่อมเล็ก ๆ ที่มีหญิงชราคนหนึ่งยืนอยู่ตรงประตู เมื่อเอเกลนตินที่จูงกวางขาวมา มาถามเข้าห้อง หญิงชราก็พาไปยังห้องพัก ที่มีเตียงเล็ก ๆ สีขาวสองเตียงคู่สะอาดน่านอน แม้เพียงแต่เห็นก็ง่วงนอนเสียแล้ว ประตูยังไม่ทันจะปิดก็ ขณะที่หญิงชราลับตัวไป ตะวันก็ตกดิน และเจ้าหญิงเคซีเรก็ได้กลับคืนร่างดังเดิม เจ้าหญิงทรงปีติยินดียิ่ง ทรงโผเข้าหาเอเกลนตินเพื่อนในยามยาก พลางตรัสว่า

“ถ้าเอเกลนตินไม่ตามมาด้วย ข้าจะทำอย่างไรนะ”

ครึ่งถึงเวลาเช้าตัว เอเกลนตินตกใจตื่นด้วยว่า
ได้ยินเสียงตะกุกประทุ กวางขาวจะออกไปข้างนอกนั้นเอง
กวางขาวได้ผงกหัว เป็นเชิงบอกเอเกลนตินให้รู้ความ
ประสงค์ เมื่อเอเกลนตินถอยถกกลอน ก็แผ่นแผ่นหายเข้า
ไปในป่า ในระหว่างนั้นเจ้าชายกับเบคาซิกกำลังเดินเที่ยว
กันอยู่ในป่า จนกระทั่งเจ้าชายรู้สึกเหนื่อย จึงได้เอนองค์
ลงบรรทมไถ่ต้นไม้ พลางใช้ให้เบคาซิกไปหาอาหารและ
หาที่พักนอน เบคาซิกไปได้ไม่ไกล พอเลี้ยวก็ได้เผชิญ
หน้ากับหญิงชราที่กำลังเลี้ยงนกเขาอยู่หน้ากระท่อม เบคา-
ซิกบอกหญิงนั้นว่า

“ขอนมกับผลไม้หน่อยได้ไหมยาย ตัวข้าเองก็
หิว แล้วยังมีเพื่อนที่ข้าทิ้งให้นอนอยู่ในป่าโน้น ทั้งหิว
ทั้งอ่อนเพลียเพราะป่วยเจ็บ”

“ได้ซิ” หญิงชราตอบ “แต่เข้ามาคอยในครัว
ก่อนดีกว่า ตอนที่ข้ารีดนมแพะอยู่นะ”

เบคาซิกทำตามด้วยความยินดี ไม่ช้าหญิงชราก็
กลับมามีตะกร้าใส่ส้มกับองุ่นมาด้วย หญิงนั้นพูดว่า “ถ้า
เพื่อนของพ่อหนุ่มเจ็บป่วย จะไปนอนในป่าได้อย่างไร
ในกระท่อมของข้ายังมีห้องเล็กอีกห้องหนึ่ง ถึงจะเล็กก็ยัง
ดีกว่าไม่มีที่อยู่ มาเถอะ ข้ายินดีต้อนรับ”

เบกาซึกชอบคุณหญิงชราเป็นที่สุด เพราะใน
 ขณะนั้นตะวันก็เกือบจะตกดินอยู่แล้ว เบกาซึกจึงรีบไป
 พาเจ้าชายมาพักในกระท่อม พอเบกาซึกออกจากกระท่อม
 ไป เอแกลนตินกับกวางขาวก็เข้ากระท่อมมา เพราะ
 ฉะนั้นจึงไม่มีทางรู้ว่าห้องข้าง ๆ นั้นมีใครอยู่ ถึงแม้จะ
 เห็นอยู่ เจ้าชายกับบรรทมไม่ค่อยหลับ ฉะนั้นจึงตื่นบรรทม
 แทะเช้าและเสด็จออกไปเดินเล่นแต่ลำพังในป่า เจ้าชาย
 ถ้อย ๆ เดินจนกระทั่งมาถึงที่โล่ง ทันใดนั้นก็ทอดพระ-
 เนตรเห็นกวางขาวกำลังกินหญ้าอยู่ พอเหลียวมาเห็นคน
 กวางขาวก็โดดหนี แต่ก็หนีไม่พ้นลูกธนูของเจ้าชายที่ยิง
 ไปโดยไม่ได้คิดอะไร เพราะหัดที่นางฟ้าทูลปดบ่งไว้
 ให้จึงไม่เป็นอันตราย กวางขาววิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว
 แต่ด้วยความที่ไม่เคยวิ่งมาแต่เล็กแต่น้อย จึงรู้สึกเหนื่อยจะ
 วิ่งไม่ไหว นับว่าเคราะห์ดีอีกที่เจ้าชายเองก็ทรงอ่อนเพลีย
 วิ่งตามกวางไม่ไหว กวางขาวจึงได้วิ่งกลับมาหาเอแกลนติน
 ได้ เมื่อเข้าห้องที่พัก กวางขาวก็นอนแผ่ลงกับพื้น หายใจ
 หอบ รอจนกระทั่งมืดค่ำแล้ว และกวางขาวกลายร่างเป็น
 เจ้าหญิงเอชิวเรแล้ว จึงได้ตรัสเล่าให้เอแกลนตินฟังว่าเกิด
 อะไรขึ้นในวันนั้น เจ้าหญิงคร่ำว่า

“ข้ากลัวเตนางฟ้านำพากับสัตว์ร้ายเท่านั้น ไม่เคย
นึกถึงอันตรายที่จะเกิดจากคนเลย”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าหญิงต้องประทับอยู่ในห้องอย่าง
เงียบ ๆ จนกว่าการลงโทษจะสิ้นสุดลง”

เจ้าหญิงก็รับคำ แต่ครั้นรุ่งขึ้นเช้า เมื่อเจ้าหญิงอยู่
ในร่างกว้างขวาก็ไม่อาจทนนิ่งอยู่แต่ในห้องได้ ก็ได้เผ่น
เข้าป่าไปอย่างวันก่อนอีก แต่ครั้งนี้ได้ไปคนละทิศกับเมื่อ
วาน จะได้เสี่ยงไม่ต้องพบเจ้าชาย ฝ่ายเจ้าชายเมื่อตื่น
บรรทมก็รีบเสด็จไปยังที่ที่พบกวางขาว แต่ก็ทรงผิดหวัง
แม้จะเสด็จหาทางโน้นทางนี้ก็ไม่พบ จนกระทั่งเหนื่อยอ่อน
ก็เลยบรรทมหลับอยู่ในป่านั่นเอง

ในขณะนั้นเองกวางขาว ก็กระโดดออกจากพุ่มไม้
และตกใจตัวสั่นเมื่อแลเห็นศัตรูนอนหลับอยู่ แต่แล้วแทนที่
จะหนีไป กวางขาวกลับยืนจ้องมองดู และถึงแม้เจ้าชายจะ
ชูบดมไปเพราะประหลาด เจ้าหญิงก็ยังจำได้ว่า นี่คือสวามี
ในอนาคตของตน แล้วเจ้าหญิงในร่างกวางขาวก็ค่อย ๆ
โน้มตัวลงจุมพิตหน้าผากเจ้าชาย ทำให้เจ้าชายทรงตกใจ
ตื่น เมื่อต่างมองกันอยู่ครู่หนึ่ง เจ้าชายก็จำได้ว่าเป็นกวาง
ขาวที่หนีไปเมื่อวันวาน และทันใดนั้น ด้วยสัญชาตญาณ

ระแวงภัยของสัตว์ กวางขาวก็วิ่งหนีอย่างสุดกำลัง เข้าไป
 ในป่าลึกที่สุด เจ้าชายก็ทรงวิ่งตามไปติด ๆ โดยรวดเร็ว
 ปานสายฟ้าแลบ คราวนี้มิได้มีความปรารถนาจะฆ่าหรือ
 ทำร้ายให้สัตว์สวยงามนั้นบาดเจ็บ เจ้าชายทรงวิ่งไปร้อง
 ตะโกนไปว่า “กวางขาว กวางขาวหยุดเถอะ ข้าไม่ทำร้าย
 เจ้าหรอก” กวางขาวในที่สุดก็วิ่งต่อไปอีกไม่ไหว เมื่อ
 เจ้าชายวิ่งไปถึง จึงเห็นกวางขาวนอนเหยียดยาวอยู่บนหญ้า
 เตรียมรับคมอาวุธที่จะประหารถึงตาย แต่แล้วกลับปรากฏ
 ว่าเจ้าชายทรงคุกเข่าลงข้าง ๆ แล้วปลอบโยนไม่ให้กลัว
 อะไร เจ้าชายจะดูแลให้เอง แล้วเจ้าชายก็นำเขาสัตว์ที่ใช้
 เป่าไปตักน้ำมาจากลำธารให้กวางขาวดื่ม ไปตักถึงไม้มา
 ขัดกันทำเป็นแคร่ หาน้ำมารองแล้วก็ค่อย ๆ อุ้มกวางขาว
 วางลง ทั้งกวางทั้งคนอยู่ด้วยกันเช่นนั้นเป็นเวลานาน จน
 กระทั่งกวางขาวมองดูแสงสว่างที่ลอดกิ่งไม้มา เห็นว่าแสง
 อ่อนลง แสดงว่าตะวันใกล้จะตกคืน เจ้าหญิงตกพระทัย
 เกรงว่า พ่อคำมีตลง พระองค์จะกลายร่างเป็นคน ซึ่งเจ้า
 หญิงไม่ทรงปรารถนาให้เจ้าชายทอดพระเนตรเห็นพระองค์
 เป็นครั้งแรกที่นั้น ทันใดนั้นก็ทรงคิดหาอุบายหลีกเลี่ยงได้
 คือได้อำปากให้ล้นห้อย ทำอาการเหมือนหนึ่งหิวน้ำจะ

ตายอยู่แล้ว เจ้าชายทรงเห็นเช่นนั้น ก็รีบเสด็จไปยังตำรา
น้ำ เพื่อตักน้ำมาให้อีก พอหันหลังกลับมา กวางขาวก็
หนีหายไปแล้ว ซึ่งทำให้เจ้าชายเสด็จกลับไปห้องพักด้วย
อาการหัวเสียจนทำให้เบคาซิกอดขี้มไม่ได้

ฝ่ายกวางขาวเมื่อกลายเป็นเจ้าหญิงก็ได้เล่าให้
เอเกลนตินฟังว่า ผู้ที่ตามล่าเธอคนนี้แท้ที่จริงก็คือ เจ้าชาย
กุ่มหมื่นของพระองค์นั่นเอง แล้วก็ทรงรำคาญว่าจะให้
เจ้าชายทรงทราบได้อย่างไร ว่าพระองค์ทรงอยู่ในร่าง
กวางขาว แม้กระนั้น ในตอนเช้าขณะที่กวางขาวลงเส็จ
จะไปพบเจ้าชายดีหรือจะซ่อนในพุ่มไม้ดี แล้วก็ได้เห็นว่า
ซ่อนตัวอยู่ที่ไหน แต่ก็บังเอิญให้เจ้าชายเสด็จมาทางนั้น
และแลเห็นร่างกวางขาวไหว ๆ จึงตามไป พอได้ยินเสียง
ฝีเท้ากระทบกิ่งไม้ กวางขาวก็เผ่นหนีไป เจ้าชายทรงเกรง
จะจับกวางขาวไม่ได้ จึงเล็งธนูยิงไปที่ขา ทำให้กวางขาว
ล้มลง เจ้าชายรีบวิ่งไปที่กวางขาวด้วยความรู้สึกว่ามันเป็น
เป็นผู้พิฆาต จึงได้ปลอมโยนให้กวางขาวคลายรู้สึกเจ็บ
ปวด ที่จริงนี่ละคือตอนสุดท้ายของการลงโทษของนางฟ้า
น้ำพุ เจ้าชายทรงหาทางรักษาพยาบาลกวางขาว โดยใช้ใบ
ยาสมุนไพรขี้แล้วปิดที่แผล เจ้าชายทรงยกหัวกวางขาว

วางบนเข่าแล้วก็ขอยกยกลงว่า “ข้านี้เลวร้ายแท้ๆ ที่ทำ
ร้ายเจ้า พี่จะเจ้าจะต้องเกลียดข้า แล้ววิ่งหนีไปไม่ยอม
กลับก็เลยละ”

กวางขาวคนหนึ่งอยู่อย่างนั้น ทันใดนั้นก็นึกขึ้น
ได้ว่า เวลาที่จะคืนร่างเดิมใกล้เข้ามาแล้ว จึงพยายามลุกขึ้น
ฝ่ายเจ้าชายมิได้ทรงคิดว่า กวางจะลุกขึ้น ก็คิดว่าคงจะเจ็บ
ปวด จึงหวังว่าหญิงชราอาจแต่งมาดแผลงได้ดีกว่าตน จึง
อุ้มกวางขาวจะเอากลับที่พัก ถึงกวางขาวจะตัวเล็ก แต่ก็
พยายามทำตัวให้หนักจนเจ้าชายถึงกับเซไป ๒-๓ ก้าว
เจ้าชายก็เลยวางกวางขาวลง แล้วเอาริบบิ้นจากหมวกมา
ผูกไว้ที่ต้นไม้ แล้วก็ไปที่กระท่อมหาคนมาช่วย

ในขณะนั้นเอง เอเกลนตินที่คอยกวางขาวอยู่นาน
ไม่กลับมา ก็ออกมาตามหา พอถึงกับที่เจ้าชายเสด็จลับไป
แล้ว เมื่อเห็นริบบิ้นอยู่ไหนๆ จึงได้รับไปดู และแสดงให้เห็น
กวางขาวถูกผูกอยู่ เอเกลนตินพยายามจะแก้ปมออก แต่
พยายามอย่างไรก็แก้ไม่ออก จนกระทั่งมีเสียงดังอยู่ข้าง
หลังว่า

“ขอโทษเถอะเธอคนสวย กวางที่คิดจะขโมยนั้น
นี่ของข้าละ”

“ขอโทษเถอะท่าน กวางที่ผูกอยู่นี่นะมันของข้า
 ต่างหาก พิสูจน์ดูสิได้ว่าจะรู้จักเจ้าของไหม ไหนแะหัวใจ
 ข้าหน่อยซิ กวางน้อย” เอเกลนตินพุดพลงคุกเข่าลง กวาง
 ก๊ยกขาหน้าแะ เอเกลนตินก็บอกต่อไปว่า “เออาโอโบ
 รอบคอข้าหน่อยซิแล้วถอนใจ” กวางขาวก็ทำตามนั้น
 เจ้าชายก็เลยต้องยอมคืนให้ แต่ก็ได้ตรัสว่า “ข้าเสียใจจริงนะ
 ที่ต้องคืนกวางขาวนี้ไป ถึงแม้ข้าจะทำให้กวางบาดเจ็บ
 ข้าก็รักสุดใจทีเดียว”

เอเกลนตินไม่ได้ตอบอย่างไร ได้แต่อุ้มกวางขาว
 เข้าห้องพักไป ทั้งเจ้าชายและเบคาซิกก็ไม่ได้รู้มาก่อนเลยว่า
 มีคนอื่นพักในกระท่อมเดียวกัน จนแลเห็นเอเกลนติน
 อุ้มกวางขาวเข้าห้องพักไป จึงอดแปลกใจไม่ได้ และ
 เบคาซิกยืนยันว่าตน จำได้ว่าหญิงผู้นั้นคือนาง สมองพระ-
 โยษฐ์ของเจ้าหญิงเคซึเร และเมื่อห้องอยู่ติดกันเช่นนั้นก็
 ควรจะแอบดูให้รู้แน่ คิดดังนั้นแล้วเบคาซิกก็เอามีดมา
 เจาะข้างฝาเป็นรูพอแลเห็นได้ และก็ได้แลเห็นเอเกลนติน
 กำลังแต่งแผลให้หญิงสาวซึ่งนอนอยู่บนเบาะกลางห้องและ
 ก็จำได้ว่าเป็นหญิงสาวในภาพนั่นเอง เบคาซิกจึงเรียก
 เจ้าชายให้มาดู ต่อจากนั้นก็ไปเคาะประตูห้อง เอเกลนติน

สำคัญว่าหญิงชราจะมาเกาะประตู เพื่อนำอาหารมาให้ แต่ปรากฏว่าไม่ใช่ กลายเป็นชายหนุ่มซึ่งเอะแก่สนทนินจำได้ แล้วก็คือเจ้าชาย เจ้าชายทรงมีความสุขที่สุดที่ได้มาพบเจ้าหญิงเดซีเรทีนี่ แต่แล้วทั้งสององค์ก็อดไม่สบายพระทัยไม่ได้ เมื่อนึกถึงว่าตะวันขึ้นเมื่อใด เจ้าหญิงเดซีเรจะต้องกลายเป็นกวางขาวไปเมื่อนั้น แต่คราวนี้ผิดคาด ตะวันส่องแสงจ้าแล้ว เจ้าหญิงเดซีเรก็ยังคงอยู่ในร่างเก่า การลงโทษได้สิ้นสุดลงแล้ว และนางฟ้าทุลิปก็ได้จำแลงร่างมาเป็นหญิงชรา ก็ได้จัดงานเลี้ยงสำหรับพิธีเสกสมรสอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนในโลก ทุกคนต่างก็เป็นสุข นอกจากเซรีแซ็คกับแม่ ที่ต้องถูกเนรเทศไปอยู่เกาะเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งต้องทำงานหนักเพื่อหาเลี้ยงตนเอง

ใจร้ายใจดี (นิทานญี่ปุ่น)

เมื่อนานมาแล้วในหมู่บ้านยาสาโมโตะ มีชาวนา
สองคนคนหนึ่งเป็นคนมั่งมี อีกคนหนึ่งเป็นคนยากจน บ้าน
คนทั้งสองอยู่ติดกัน เย็นวันหนึ่ง มีพระภิกษุองค์หนึ่ง
เครื่องนุ่งห่มเก่าๆ ชะมุกชะมอม เพราะเดินทางมาไกล ได้มา
ขอพักค้างคืนที่บ้านของชาวนามั่งคั่งนั้น แต่ชาวนามั่งคั่ง
เป็นคนไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ใคร ยิ่งเห็นท่าทางและเครื่อง
นุ่งห่มอันม่อซอมของพระภิกษุองค์นั้นแล้วยังไม่ต้อนรับ ทั้ง
ยังใช้วาจาไม่น่าฟัง ตะเพิดพระภิกษุนั้นไป ไม่ยอมให้พัก
ที่บ้านของตน พระภิกษุองค์นั้นจำต้องเดินต่อไปยังบ้าน
ชาวนามียากจน และขอพักแรมด้วย ชาวนามีได้ต้อนรับ
ขับสัอย่างเต็มที่ ถึงกับยอมสละกระสอบฟางอันเป็นที่นอน
ของตนให้พระภิกษุนอน

เช้าวันรุ่งขึ้น พระภิกษุขอใบชาวนาเจ้าของบ้าน
เป็นอย่างยิ่ง และก่อนจะลาจากไป พระภิกษุได้กล่าวแก่
ชาวนาว่า

“ที่จริงนะเราคือพุทธะ แต่ที่เรามาในฐานะพระ-
ภิกษุแต่งตัวซะมุกซะมอมมอซอ ก็เพื่อจะดูใจคนในโลกนี้
และรู้สึกซึ่งใจในความมีน้ำใจของท่าน ดังนั้นเพื่อตอบ
แทนคุณความดีของท่าน ที่ท่านมีจิตใจเอื้ออารี เราจะให้
ต้นไม้ปลูกไว้หน้าบ้านท่านต้นหนึ่ง แล้วท่านอยากได้อะไร
ก็ขอเอาจากต้นไม้ต้นนี้สิแล้วกัน”

พุดชาดคำพระภิกษุนั้นก็หายวับไป ชายชานาผู้
ยากจนแต่ใจดีถึงกับยื่นตะลิ่งจิ้งจกไปชั่วคราว ทำอะไรไม่ถูก
แต่ทันใดนั้นก็ได้แลเห็นต้นไม้ต้นหนึ่งงอกขึ้นมาจากพื้นดิน
ที่หน้าบ้าน ดังที่พระภิกษุของคณันสัญญาไว้ ต้นไม้นั้น
ได้เติบโตกลายเป็นต้นไม้ใหญ่ขึ้นมาต่อหน้าต่อตา ชายชรา
ชานาผู้ยากจนก็ได้จัดแจงตัดต้นไม้ลงมา และทำเป็นครก
ตำข้าวพร้อมด้วยสาก ครกตำข้าวใบนี้ช่างมหัศจรรย์
กล่าวคือ ใส่ข้าวลงไปกอบหนึ่ง ข้าวจะเพิ่มขึ้นมาเป็น
๒ กอบ ครั้นตำข้าวไป ๆ ข้าว ๒ กอบนั้นก็กลับกลายเป็น
ข้าวขึ้นมาได้ถึง ๔ กอบ

ข้างฝ่ายชานาผู้มั่งมีซึ่งบ้านสังเกตเห็นเหตุการณ์
ดังกล่าวนั้นได้โดยตลอด เห็นแล้วก็อยากได้บ้าง จึงได้มี
ครกกับสากของชานาเพื่อนบ้านของตนมาตำข้าว แต่น้ำ

แปลกจริง ๆ ที่ชาวนาผู้ยังมีแต่ใจร้ายนี้ใส่ข้าวลงไปถัง ๔
 กอบหมายว่าจะได้ข้าวงอกขึ้นมาอีกถังหลายเท่า แต่ตรง
 กันข้าม ข้าว ๔ กอบได้ลดจำนวนลงมาเหลือแค่สองกอบ
 ครั้นใส่ลงไปใหม่อีก ๒ กอบ ข้าวก็กลับลดลงเหลือเพียง
 กอบเดียว เห็นเช่นนั้นชาวนาผู้ใจร้ายอดโมโหไม่ได้ ฉวย
 ได้มีดฟันลงไปที่ครกตำข้าวใบนั้น จนกระทั่งครกนั้นแตก
 ออกเป็นเสี่ยง ๆ ส่วนสากตำข้าวก็ขว้างเข้าไปในที่รก ๆ อัน
 เป็นพงหญ้าพงหนามเสียให้หายแก่น

ครั้นเจ้าของมาเอาครกคืน ชาวนาผู้ใจดีก็ใจหาย
 วาบ เมื่อเห็นครกวิเศษของตนถูกสับจนแตกเป็นเสี่ยง ๆ
 เห็นแล้วก็อดเสียใจไม่ได้ แต่ก็ไม่รู้จะไปเรียกร้องเอาใช้
 ได้อย่างไร จึงได้แต่ค่อย ๆ เก็บเอาเศษครกที่แตกเป็น
 เสี่ยง ๆ นั้นกลับมาบ้าน พอถึงบ้านก็นำเศษไม้ทำครกนั้น
 มาปะติดปะต่อทำเป็นหีบใส่เงินได้ใบหนึ่ง หีบนั้นก็ได้กลายเป็น
 หีบวิเศษไปอีกนะแหละ กล่าวคือ ชาวนาผู้ใจดีได้อา
 เศษเงินเหลือจากที่ขายฟืนได้แต่ละวัน หยอใส่หีบไว้วันละ
 เล็กวันละน้อย อีกหลายวันต่อมาชาวนาได้ไขกุญแจหีบเปิด
 หีบออกมาดู ดูแล้วก็ตื่นเต้นจนพูดไม่ออกบอกไม่ถูก ที่
 เศษเงินเหล่านั้นได้กลายเป็นเหรียญทองไปได้ ไม่ซ้ำไม่

น้ำชาวนาผู้ใจดีก็ได้กลายสภาพจากชาวนาผู้ยากจนมาเป็น
คนมั่งมีขึ้นมาทันตาเห็นทีเดียว

ชาวนาใจร้ายที่อยู่ข้างบ้านเกิดรู้เข้าอีก จึงได้ขอ
ยืมหีบใส่เงินใบนั้นไปใส่เงินของตนบ้าง เจ้าของจะบ้าย-
เบียงไม่ยอมให้ยืมก็บีบบังคับเอาไปจนได้ เมื่อถึงบ้านก็ได้
ไปเอาเงินทองของตนมาหยอดหีบเงินนั้น หวังว่าพอเปิด
หีบออกมา เงินของตนในหีบนั้นจะได้กลายเป็นเหรียญทอง
ไปบ้าง แต่ก็ต้องแปลกใจและผิดหวังเป็นอย่างมาก ที่เมื่อ
เปิดหีบออกดู แทนที่จะได้เห็นเหรียญทอง กลับเห็นแต่น้ำ
เงินของผู้มั่งมีแต่ใจร้ายได้กลายเป็นน้ำไปหมด และน้ำนั้น
ได้เพิ่มมากขึ้น ๆ แล้วไหลออกไปราวกับน้ำในแม่น้ำ ไม่
ช้าที่ตรงนั้นก็ได้กลายเป็นสระน้ำใหญ่ ยังมีปรากฏอยู่จน
กระทั่งทุกวันนี้ คนเรียกชื่อที่ตรงนั้นตามเรื่องที่เล่ากันมา
ตั้งที่เล่าไว้ข้างต้นนั้นว่าฮาโกะกาวา ที่แปลว่าแม่น้ำหีบก็มี
เรียกว่าฮาโกะบุจิ ซึ่งแปลว่า สระน้ำหีบก็มี ส่วนพงศาว
ดาร ๆ ที่ชาวนาผู้มั่งมีโยนสาธกเข้าไปก็ได้ชื่อว่า คิเนฮาราร
ที่แปลว่าทุ่งหญ้าสาธก

สารภาพผิด (นิทานอาหรับ)

ครั้งหนึ่ง ยังมีช่างตัดเสื้อคนหนึ่ง วันหนึ่งได้เชิญ
เพื่อนคนหนึ่งมารับประทานอาหารเย็นด้วยกัน พร้อมด้วย
ภรรยาตน เพื่อนคนนี้เป็นคนหลังค่อม และออกจะเกราะที่
ร้ายอยู่สักหน่อย ที่ระหว่างกินอาหารกันอย่างเอร็ดอร่อย
นั้นก้างเกิดติดคอ ทำอย่างไรก้างก็ไม่ออก หรือหลุดลง
ไปในคอ ในที่สุดชายหลังค่อมนั้นก็ถึงกับขาดใจตาย เมื่อ
เห็นเช่นนั้น ช่างตัดเสื้อและภรรยาตกใจแทบสิ้นสติ จึง
ช่วยกันแบกร่างสหายหลังค่อมไปยังบ้านหมอ ที่อยู่ข้างๆ
กันนั้น ขณะที่หมอกำลังทำธุระอยู่ข้างบน เมื่อคนทั้งสอง
ไปร้องเรียกหมอ จึงมีแต่สาวใช้มาเปิดประตู ช่างตัดเสื้อ
เอาเงินติดสินบนสาวใช้ ให้ขึ้นไปตามหมอลงมาเร็วๆ
สาวใช้ได้เงินแล้วก็รีบขึ้นไปจัดการให้

ครั้นสาวใช้ลับเข้าไปในบ้าน ช่างตัดเสื้อกับภรรยา
ก็ทั้งศพของชายหลังค่อมไว้ตรงบันได แล้วก็วิ่งกลับไป

บ้าน ฝ่ายหมอมือสาวใช้ไปบอกให้รีบลงมากุณใช้เร็ว ๆ
ก็รีบร้อนลงบันไดมาทั้งมืด ๆ เลยตะเซายหลังค่อมกลงไป
พอจุดไฟดู หมอกก็แลเห็นว่า คนใช้ที่มียคนพามาหาตนนั้น
ตายเสียแล้ว ก็อดตกใจไม่ได้ จึงเอาศพไปฝังกำแพงบ้าน
ของอำมาตย์ผู้ดูแลการส่งอาหารในวังของสุลต่าน เมื่อ
อำมาตย์ผู้นั้นมาแลเห็นเข้า สำคัญว่าเป็นขโมยจะมาขโมย
ของในบ้านตน เลยเพี้ยนเสียอย่างไม่ปรานี แต่เมื่อร่างนั้น
ไม่ยับเยียน ก็อดแปลกใจไม่ได้ จึงเข้าไปดูใกล้ ๆ และ
ก็เห็นว่าชายหลังค่อมตายเสียแล้ว อำมาตย์ผู้นั้นก็ตกใจ รีบ
จัดการเอาศพฝังไว้ตรงกำแพงร้านขายของร้านหนึ่งอยู่ริม
ถนน

เช้าตรู่วันนั้น ได้มีคนถือศาสนาคริสต์คนหนึ่ง
ออกจากบ้านจะไปอาบน้ำที่แม่น้ำ ขณะนั้นยังไม่สว่าง ไฟ
ยังมุกมัว คนคริสต์ยืนแลไม่เห็นศพชายหลังค่อม เลย
ชนเสียเต็มแรง ศพก็เลยล้มทับลงบนร่างคนคริสต์ยืน คน
คริสต์ยืนคนนั้นคิดว่าคงเป็นพวกลวงกระเป่า จึงถือโอกาส
นั้นหวดศพเสียอย่างรุนแรง พอดีตำรวจคนหนึ่งเดินมาพบ
เข้า แลเห็นคนตายและเห็นว่าคนคริสต์ยืนหวดคน จึง
คิดว่าคนคริสต์ยืนหวดคนจนตาย จึงจับตัวไป แล้วส่งตัว

ไปสู่ศาลเพื่อพิพากษาคดี ผู้พิพากษาฟังเรื่องราวถึงความเห็นว่าคนคริสเตียนฆ่าคนตายแน่ จึงตัดสินให้คนคริสเตียนนั้นถูกแขวนคอให้ตายตกไปตามกัน

ในขณะที่คนคริสเตียนกำลังจะถูกแขวนคออยู่นั้นเอง อำมาตย์ของสุลต่านได้ยินเรื่องราวของคนคริสเตียน และตัวเองรู้ว่า คนคริสเตียนนั้นมิได้ฆ่าชายหลังค่อมแน่ๆ ก็บังเกิดความสำนึกผิด รีบวิ่งไปที่ตะแลงแกง ร้องว่า

“หยุด หยุดก่อน” ผู้พิพากษาจึงสั่งเพชฌฆาตรอไว้ก่อน เมื่อฟังเรื่องราวจากอำมาตย์โดยตลอดแล้ว ก็เป็นอันว่า คนคริสเตียนนั้นพ้นผิด ต้องปล่อยตัวไป และความผิดก็มาตกอยู่ที่อำมาตย์คนนั้น อำมาตย์นั้นจะต้องถูกแขวนคอแทน

แต่ในขณะที่เพชฌฆาตกำลังเตรียมจะแขวนคอ นั้น หมอกรูสำนึกผิด จึงรีบวิ่งมาแล้วร้องห้ามว่า

“หยุดก่อน หยุด! ท่านอำมาตย์ไม่มีความผิดตกข้าเองต่างหากเป็นคนทำผิด” แล้วหมอก็สารภาพผิดทั้งหมด ผู้พิพากษาฟังเรื่องแล้วก็เป็นอย่างนั้นว่า อำมาตย์ผู้นั้นพ้นผิด ถูกปล่อยตัวไป และหมอจะต้องถูกแขวนคอแทน ขณะที่เชือกกำลังจะสวมคอหมออยู่แล้วนั้น ช่างตัดเสื้อก็วิ่งกระหืดกระหอบมา พลากร้องห้ามว่า

“อย่าแขวนคอเขา เขาเป็นคนบริสุทธิ์ เขาไม่มี
ความผิดดอก”

เมื่อช่างตัดเสื้อสารภาพผิดโดยตลอด และรับว่า
ตนเป็นคนผิด จึงเป็นอันหมอกพ้นผิด และคนผิดตัวจริง
คือช่างตัดเสื้อ เพราะฉะนั้นอย่างไรเสียช่างตัดเสื้อก็ต้อง
ถูกแขวนคอแน่ แต่คนยังไม่ถึงที่ตาย ขณะที่ช่างตัดเสื้อ
กำลังจะต้องถูกแขวนคออยู่แล้วนั้น ก็มีทูตสื่อสารจาก
สุลต่านมายื่นให้ผู้พิพากษา

ผู้พิพากษาอ่านสารนั้นแล้ว ก็รับจัดการส่งศพกับ
ผู้ต้องหาทั้งสี่ ไปเผาศลต่านยังท้องพระโรง นายกลับ
หรือช่างตัดผมของสุลต่านได้เผื่ออยู่ ณ ที่นั้นด้วย นาย
กลับสังเกตเห็นศพชายหลังค่อมแล้ว รู้ว่าชายหลังค่อมนั้นยัง
ไม่ตายหรอก จึงขอประทานอนุญาตจากสุลต่าน เอา
ปากกีบๆ เอากางเกงติดคอชายหลังค่อมออก ชายหลังค่อม
ก็ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้ ทุกคนที่เผื่ออยู่นั้นต่างพากันชื่นชม
ยินดี และใครจะมายินดีเท่าชายช่างตัดเสื้อไม่มี เพราะเมื่อ
ชายหลังค่อมไม่ตาย ตนก็พ้นผิด และนายกลับก็ได้รับ
รางวัลอย่างงามจากสุลต่าน ในการกระทำครั้งนี้